22 1944 VII

Cena numeru zł. 3

PROLETARJUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

GŁOS KUTNOWSKI

ORGAN WK i ŁK POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK III (VI) SOBOTA 22 LIPCA 1950 ROKU. Nr 200

22 1950 VII

Sejm uchwalił rządowy projekt ustawy

o 6-letnim Planie rozwoju gospodarczego

WARSZAWA (PAP). — Debatę Sejmową nad rządowym projektem ustawy o 6 - letnim Planie rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu na lata 1950 — 1955 roz poczęło sprawozdanie Komisji Planu Gospodarczego i Budżetu, które złożył **pos. Blinowski (PZPR).**

Po zamknięciu rozprawy nad rządowym projektem ustawy o Planie 6 - letnim zabiera głos wiceprezes Rady Ministrów - **tow. Hilary Minc.** (przemówienie podajemy oddzielnie)

Gdy wicepremier prosi w imieniu Rządu o przyjęcie ustawy i **wyraża życzenie, by ustawa o Planie 6-letnim stała się nowym manifestem lipcowym, tak samo zwycięsko realizowanym jak Manifest PKWN, na sali zrywają się długotrwale oklaski.**

W drugim i trzecim czytaniu Sejm jednomyślnie, wśród ogólnego entuzjazmu, przyjął rządowy projekt ustawy o 6 - letnim Planie rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu na lata 1950 — 1955.

Posłowie wstają i dłuższy czas o **klaskami wyrażają w imieniu całego narodu nieugiętą wolę zrealizowania ambitnych zadań planu. W kierunku loży Prezydenta zwracają się oczy wszystkich posłów i publiczności. Z ław poselskich zrywają się okrzyki: „NIECH ŻYJE NASZ PREZYDENT BOLESŁAW BIERUT!“,** na co prezydent odpowiada okrzykiem: **„NIECH ŻYJE SEJM RZECZYPOSPOLITEJ!“. Wywołuje to nowe wybuchy entuzjazmu. Padają okrzyki na cześć zwycięskiej realizacji Planu 6 - letniego i sojuszu robotniczo - chłopskiego.**

Wicemarszałek Barcikowski uroczyście stwierdza, że Sejm jednomyślnie uchwalił ustawę o 6 - letnim Planie rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu na lata 1950 — 1955. Przez dłuższą chwilę trwa manifestacja uczuć radości.

W ostatnim punkcie porządku dziennego **pos. Kita (ZSL),** referując sprawozdanie Komisji Prawniczej i Regulaminowej o rządowym projekcie ustawy o upoważnieniu rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy, podkreśla, że prawidłowa działalność aparatu państwa wymaga zabezpieczenia i ciągłości pracy ustawodawczej.

Sejm w drugim i trzecim czytaniu uchwalił projekt ustaw jednomyślnie.

Wicemarszałek Barcikowski zawiadamia następnie Izbę o otrzymaniu pisma od prezesa Rady Ministrów w sprawie zarządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21. 7. 1950 r. o zamknięciu zwyczajnej sesji wiosennej Sejmu Ustawodawczego, zwołanej w dniu 26. 4. 1950 r.

Na tym wicemarszałek Barcikowski zamknął posiedzenie.

Prezydent R. P. Bolesław Bierut opuścił salę, żegnany hucznymi oklaskami całej Izby.

Pismo Prezydenta RP

do kolejarzy i pracowników węzła Tarnowskie Góry

DO

KOLEJARZY I PRACOWNIKÓW WĘZŁA TARNOWSKIE GÓRY

Dziękuję Wam — jako inicjatorom „Czynu Lipcowego“ i cieszę się wraz z Wami z przedterminowego wykonania i przekroczenia zobowiązań. Pozdrawiam wszystkich współuczestników „Czynu Lipcowego“, którzy podchwycili Waszą inicjatywę, wszystkich przodowników pracy, którzy swym twórczym wysiłkiem przyczynili się do nowych osiągnięć, do najpiękniejszego uczczenia Święta Odrodzenia wspaniałym wkładem swej ofiarnej pracy.

„Czyn Lipcowy“ polskiej klasy robotniczej przyniósł Polsce Ludowej wielkie oszczędności i stanie się niewątpliwie bodźcem dla całego narodu, aby z największym oddaniem i zapałem wcielać w życie Plan Sześcioletni — plan budowy socjalizmu i dobrobytu mas pracujących.

W realizacji Planu Sześcioletniego zaszczytne zadania przypadają również kolejarzom polskim. Życzę Wam dalszej i pomyślnej pracy nad wykonaniem tych zaszczytnych zadań.

BOLESŁAW BIERUT

PLAN SZEŚCIOLETNI

otwiera nową kartę w historii narodu polskiego

Przemówienie wicepremiera tow. Hilarego Minca wygłoszone na posiedzeniu Sejmu Ustawodawczego RP w dniu 21.7 1950 r.

Wysoka Izbo!

W dniu dzisiejszym Sejm Ustawodawczy kończy dyskusję nad 6-letnim Planem rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu w Polsce. Dyskusja ta ujawniła pełną jednomyślność, stanowiącą odbicie jednomyślności społeczeństwa. **Dzień dzisiejszy, w którym Sejm uchwala projekt 6-letniego Planu jako ustawę, będzie doniosłą datą w historii rozwoju naszego kraju.**

Plan 6-letni bowiem, jak mówił ostatnio Prezydent Bierut, **„to program nie tylko gospodarczy, lecz równocześnie ideologiczny, polityczny, społeczno-ustrojowy. Plan 6-letni — to plan, który stworzy mocne i niewzruszone podstawy nowego ustroju społecznego w Polsce, podstawy socjalizmu“.**

Ustawa sejmowa o Planie 6-letnim będzie więc niewątpliwie aktem o doniosłym, o historycznym znaczeniu.

Ustawa sejmowa o Planie 6-letnim będzie stanowić o perspektywach i etapach rozwoju Polski na szereg najbliższych lat.

Ustawa sejmowa o Planie 6-letnim stanie się wielkim drogowskazem dla mas pracujących, wyznaczającym kierunek i cel rozwoju — socjalizm.

Sejm Ustawodawczy uchwala ustawę o Planie 6-letnim w przeddzień Święta Odrodzenia Polski, w przeddzień 6 rocznicy wiekopomnego Manifestu Lipcowego PKWN.

Mija 6 lat od chwili, gdy na skrawku wyzwolonej przez Armię Radziecką polskiej ziemi podziemny parlament narodu Krajowa Rada Narodowa wyłonił Polski Komitet Wyzwolenia Narodowego.

Mija 6 lat od chwili, gdy na cały kraj, poprzez fronty i kordony, rozbrzmiały spiżowe słowa Lipcowego Manifestu, wieszczące Polsce wyzwolenie narodowe i społeczne.

Słów tych uczą się dziś dzieci w szkołach, studiują je uczeni, socjolodzy, ekonomiści, prawnicy. Ze słów **tych czerpią nauki i doświadczenie postępowi działacze polityczni i społeczni, polityczne, zawodowe, społeczne, organizacje mas pracujących.**

Dzięki czemu tak się stało? Dzięki czemu Manifest Lipcowy i jego wskazania stały się wytyczną naszego rozwoju w ubiegłym okresie i podwaliną naszych osiągnięć?

Stało się tak dzięki temu, że **Manifest Lipcowy słusznie i prawidłowo przewidział bieg historii narodu i w oparciu o tę słuszną i prawidłową ocenę drogi rozwojowej dokonał przełomu w historii Polski, po raz pierwszy oddając władzę szerokim masom ludowym z klasą robotniczą na czele, po raz pierwszy zrywając ze służebną rolą Polski w stosunku do zagranicznego imperializmu i włączając Polskę do wielkiego, światowego obozu postępu, któremu przewodzi Związek Radziecki.**

Dlatego spiżowe słowa Lipcowego Manifestu wcieliły się w czyn, a na drodze wytkniętej przez Manifest Lipcowy nie opuszczało nas zwycięstwo.

Jeszcze dopiero na skrawku Polski zakładała się władza ludowa, jeszcze faszyści niemieccy byli nie tylko w Szczecinie i Wrocławiu, ale w Poznaniu, w Katowicach, Krakowie i sercu Polski — Warszawie, a już **Manifest Lipcowy wzywał do walki o szeroki dostęp do morza, o polskie słupy graniczne nad Odrą.**

Dziś, ziemie odzyskane żyją wspólnym życiem z całym krajem, a zawarty z przyjazną Niemiecką Republiką

(Dalszy ciąg na str. 2-giej)

Rada Bezpieczeństwa powinna wysłuchać przedstawicieli narodu koreańskiego

Odpowiedź wiceministra Gromyki na oświadczenie ambasadora angielskiego

MOSKWA (PAP).— Agencja TASS komunikuje, co następuje:

Dnia 11 lipca ambasador Wielkiej Brytanii w Moskwie Kelly poinformował wiceministra spraw zagranicznych ZSRR — Gromykę, iż rząd angielski, związany ostatnimi uchwałami Rady Bezpieczeństwa nie może w chwili obecnej wysunąć konkretnych propozycji w sprawie pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej i że wysuwanie takich propozycji rząd angielski uważa za wybieganie naprzód. Jednocześnie ambasador oświadczył, iż, zdaniem rządu angielskiego, przedwstępną propozycją winno być zaprzestanie działań wojennych w Korei i wycofanie wojsk północno-koreańskich za 38 równoleżnik.

Dnia 17 lipca wiceminister spraw zagranicznych ZSRR — Gromyko oświadczył ambasadorowi Kelly, iż — zdaniem rządu radzieckiego — **najlepszym sposobem pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej jest zwołanie Rady Bezpieczeństwa z bezwarunkowym udziałem przedstawicieli chińskiego Rządu Ludowego z tym, aby przy rozwiązywaniu kwestii koreańskiej zostali wysłuchani przedstawiciele narodu koreańskiego.**

Jeśli chodzi o przedwstępną propozycję rządu angielskiego, to wiceminister Gromyko oświadczył ambasadorowi Kelly, że celem uniknięcia wybiegania naprzód, należało by tę przedwstępną propozycję — jak również inne propozycje — przekazać Radzie Bezpieczeństwa do rozpatrzenia.

Ambasador Kelly odpowiedział, że poinformuje rząd angielski o treści oświadczenia rządu radzieckiego.

Obywatel amerykański zrzeka się obywatelstwa USA

PRAGA (PAP). — W dniu 12 lipca br. obywatel amerykański **Rudolf Celko** wystosował pismo do ambasady Stanów Zjednoczonych w Pradze, w którym **zrzeka się obywatelstwa amerykańskiego.** W piśmie swym Rudolf Celko oświadcza, że w ciągu 25 lat przebywania w Stanach Zjednoczonych doświadczył wszystkich niesprawiedliwości ustroju kapitalistycznego. W czasie pobytu w Czechosłowacji poznał lepszy i sprawiedliwszy ustrój. Dlatego też postanowił pozostać na zawsze w Republice Czechosłowackiej.

Przyjaźń narodu polskiego z wolnym narodem chińskim

wzmacnia siły obozu pokoju

Wręczenie listów uwierzytelniających przez ambasadora Chińskiej Republiki Ludowej generała Peng-Ming-chih

WARSZAWA (PAP). — Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej tow. Bolesław Bierut przyjął dnia 20 bm. na audiencji pierwszego ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego Chińskiej Republiki Ludowej przy Rządzie RP generała Peng - Ming - chih.

Składając listy uwierzytelniające ambasador Peng - Ming - chih wygłosił przemówienie następującej treści:

Panie Prezydencie!

Mam zaszczyt wręczyć Panu listy uwierzytelniające, którymi przewodniczący Centralnego Rządu Chińskiej Republiki Ludowej akredytuje mnie przy Panu w charakterze ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego.

Wręczając je Panu, Panie Prezydencie, niechaj mi będzie wolno w imieniu przewodniczącego Centralnego Rządu Chińskiej Republiki Ludowej i w imieniu całego narodu chińskiego przekazać Panu i wielkiemu narodowi polskiemu gorące pozdrowienia i jednocześnie złożyć polskiemu narodowi jak najszczersze życzenia z okazji wyzwolenia, osiągniętego dzięki pomocy bohaterskiej Armii Radzieckiej, z okazji jego zwycięstw z wewnętrzną i obcą reakcją, a także z powodu wielkich osiągnięć na polu odbudowy gospodarczej i kulturalnej.

Zapewniam Pana, Panie Prezydencie, że na stanowisku ambasadora Chińskiej Republiki Ludowej dołożę wszelkich starań, aby rozwinąć i umocnić braterskie stosunki między narodem chińskim i wielkim narodem polskim.

Proszę Pana, Panie Prezydencie, o okazanie mi poparcia i pomocy w mojej działalności“.

Prezydent Rzeczypospolitej odpowiedział:

„Panie Ambasadorze!

Rad jestem przyjąć z rąk Pańskich listy, którymi przewodniczący Centralnego Rządu Ludowego Chińskiej Republiki Ludowej uwierzytelnia Pana w charakterze pierwszego ambasadora Chińskiej Republiki Ludowej przy mojej osobie.

Wierzę głęboko, że podjęcie pracy przez przedstawicielstwo dyplomatyczne Chińskiej Republiki Ludowej i Rzeczypospolitej Polskiej przyczyni się do pogłębienia przyjaźni łączącej naród polski z narodem chińskim i do owocnej współpracy w dziedzinie politycznej, gospodarczej i kulturalnej. Jak to Pan słusznie podkreślił, Panie Ambasadorze, współpraca obu naszych narodów, które wyzwoliły się spod jarzma imperializmu i rodzimej reakcji wydatnie wzmocni obóz pokoju, któremu przewodzi nasz wspólny potężny sojusznik, Związek Radziecki.

Dotychczasowe osiągnięcia Chińskiej Republiki Ludowej są dowodem, że i w przyszłości nic nie potrafi przeszkodzić narodowi chińskiemu w dziele wyzwolenia całości terytorium narodowego Chin i w dziele budowania lepszej przyszłości dla ludu chińskiego.

Panie Ambasadorze, proszę o przekazanie mych najserdeczniejszych życzeń dalszych sukcesów na tej drodze przewodniczącemu Centralnego Rządu Ludowego Chińskiej Republiki Ludowej i całemu narodowi chińskiemu.

Proszę być pewnym, Panie Ambasadorze, że udzielę mu zawsze poparcia i pomocy w jego staraniach o dalsze zbliżenie naszych narodów“.

Ambasadorowi Peng-Ming-chih towarzyszyli członkowie ambasady Chińskiej Republiki Ludowej.

Następnie ambasador Peng-Ming-chih został przyjęty przez Prezydenta RP na audiencji prywatnej.

Przy audiencji byli obecni:

podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych **dr Stanisław Skrzeszewski** i sekretarz generalny Ministerstwa Spraw Zagranicznych, ambasador **Stefan Wierbłowski.**

Przybywającemu do Belwederu ambasadorowi Peng-Ming-chih kompania honorowa Wojska Polskiego oddała honory wojskowe przy dźwiękach hymnu narodowego Chińskiej Republiki Ludowej; w chwili odjazdu ambasadora Peng Ming-chih odegrany został polski hymn narodowy.

Przyjaźń ze Związkiem Radzieckim i krajami demokracji ludowej

podstawą polityki demokratycznych Niemiec

Referat tow. Wilhelma Piecka na III Kongresie Socjalistycznej Partii Jedności Niemiec

BERLIN (PAP). — Prezydent Wilhelm Pieck, przemawiając na III Kongresie SED, złożył sprawozdanie kierownictwa partyjnego SED. Za znaczył on na wstępie, że sprawozdanie to obejmuje okres od II Zjazdu Partii, który się odbył we wrześniu 1947 r., aż do dnia dzisiejszego.

Mówca podkreślił, że zjazd odbywa się w momencie, w którym imperializm anglo - amerykański przechodzi od polityki wojennej do otwartej i brutalnej agresji militarnej. Toteż sprawa pokoju jest dziś zagadnieniem pierwszorzędnej wagi. Zagadnienie to stanęło na porządku dziennym zjazdu. Pokój w Europie może być zapewniony wtedy, gdy nastąpi zjednoczenie demokratycznych i miłujących pokój Niemiec. Dąży do tego Front Narodowy Niemiec Demokratycznych.

NIEMIECKA REPUBLIKA DEMOKRATYCZNA ZACIEŚNIA WSPÓŁPRACĘ Z SIŁAMI POKOJU I DEMOKRACJI

Jaka powinna być polityka zagraniczna Niemiec na tle sytuacji międzynarodowej? Aby odpowiedzieć na to pytanie, należy pamiętać, że imperialiści anglo - amerykańscy rozbili Niemcy na dwie części, odmawiają narodowi niemieckiemu sprawiedliwego traktatu pokojowego, pragnąc stworzyć z Niemiec zachodnich bazę wojenną, a nawet pole walki.

W tej sytuacji utworzenie miłującej pokój Niemieckiej Republiki Demokratycznej stanowi punkt zwrotny w dziejach Europy. Niemiecka Republika Demokratyczna została uznana przez Związek Radziecki, Polskę, Czechosłowację, Węgry, Rumunię, Bułgarię, Chiny i Koreę. Powstały przesłanki dla rozwoju stosunków politycznych, gospodarczych i kulturalnych z innymi narodami na zasadzie pokoju i przyjaźni. Znalazło to wybitny wyraz w doniosłych uchwałach, zawartych między Polską a Niemiecką Republiką Demokratyczną — w sprawie wytyczenia ustalonej i istniejącej granicy na Odrze i Nysie.

Niemiecka Republika Demokratyczna zawarła następnie układy z Czechosłowacją i Węgrami.

W ten sposób sprawdzają się słowa Wielkiego Stalina, który powiedział, że naród niemiecki, gdy wkroczy na drogę pokoju i walki o jednolite, demokratyczne Niemcy zdobędzie „wielką sympatię i aktywne poparcie wszystkich narodów świata, a w tej liczbie narodu amerykańskiego, angielskiego, francuskiego, polskiego, czechosłowackiego, włoskiego, nie mówiąc już o miłującym pokój narodzie radzieckim".

POSZUKAŃCZE MANEWRY IMPERIALISTÓW

Pieck omówił następnie służalczą politykę marionetek z Bonn, zagrażającą podstawowym interesom narodu niemieckiego. Ostatnio — stwierdził mówca — słyszy się częstokroć głosy, że imperialistyczne mocarstwa zachodnie ogłoszą „zakończenie stanu wojny" z Niemcami. Amerykanie i Anglicy przyznają równocześnie, że ogłoszenie takiego „stanu pokoju" nie pociągnie oczywiście za sobą wycofania wojsk okupacyjnych, które mają zostać w Niemczech na czas nieograniczony.

Jest to sprzeczne zarówno z powszechnie uznanymi normami prawa międzynarodowego, jak i z postanowieniami układu poczdamskiego, który — stwierdził Pieck — uważamy za jedyną prawną podstawę dla wszelkiego regulowania sprawy pokoju z Niemcami.

Dla zawarcia traktatu pokojowego konieczne jest, by naród niemiecki był reprezentowany w toku pertraktacji pokojowych przez jednolite demokratyczne państwo, którego rząd uznałby zobowiązania narodu niemieckiego, wynikające z wojny, ale równocześnie broniłby żywotnych praw narodu.

Tego właśnie nie chcą imperialistyczne mocarstwa zachodnie i dla tego chciałyby one zastąpić traktat pokojowy jednostronnym oświadczeniem.

W tym stanie rzeczy — oświadczył prezydent Pieck — stwierdzam w imieniu całego narodu niemieckiego, że naród niemiecki nigdy i nigdzie nie uzna tego rodzaju dyktatorskich deklaracji i zobowiązań z tych deklaracji wynikających.

SOCJALDEMOKRACI — AGENTAMI IMPERIALISTYCZNYMI

Sługusami imperialistycznymi są schumacherowscy socjaldemokraci. Wystąpienia ich w niczym nie ustępują przemówieniom Hitlera i Goebbelsa.

Najważniejszym zadaniem naszych towarzyszy w Niemczech zachodnich — powiedział Pieck — jest zdemaskowanie zbrodniczej polityki prawicowych przywódców socjaldemokratycznych przy równoczesnym tworzeniu jednolitego frontu robotników komunistycznych i socjaldemokratycznych w walce o pokój i interesy narodowe narodu niemieckiego.

PRZECIW KNOWANIOM PODŻEGACZY WOJENNYCH

Analizując w dalszym ciągu sytuację w Niemczech zachodnich, Pieck zaznaczył, że istnieją tam widoki dla walki patriotów.

W walce Niemiec zachodnich przeciwko reżimowi adenauerowskiemu i przeciwko imperialistom doniosłą rolę odgrywa Komunistyczna Partia Niemiec. W związku z tym KPD musi być wzmocniona. Musi ona zdemaskować i przepędzić imperialistycznych agentów ze swych szeregów i usunąć z pozycji kierowniczych oportunistów, którzy stracili wiarę w siłę i możliwość klasy robotniczej Niemiec zachodnich.

Nieubłagana walka — powiedział dalej Pieck — przeciwko elementom trockistowskim i titowskim jest więc jednym z najważniejszych zadań.

Obecnie — stwierdził dalej mówca — po umocnieniu Niemieckiej Republiki Demokratycznej stoi przed nami w całej swej doniosłości zadanie, polegające na tym, żeby wprowadzić całe Niemcy na drogę pokoju i demokracji. Zadanie to musimy wykonać i wykonamy.

Blok partii demokratycznych powziął niedawno uchwałę, na mocy której w wyborach październikowych wystawiona będzie jedna wspólna lista. Wybory te będą więc potężną manifestacją jedności mieszkańców Republiki w walce o pokój, o jedność narodową i o pokojową odbudowę.

GRANICA NA ODRZE I NYSIE GRANICĄ POKOJU

Prez. Pieck stwierdził następnie: Podkreślamy, że granica na Odrze i Nysie jest granicą pokoju i przyjaźni między narodem polskim i narodem niemieckim. Wystąpujemy zdecydowanie przeciwko zwolennikom odwetu i rewizjonistom, którzy działają w interesie imperialistów anglo - amerykańskich ze szkodą dla narodu niemieckiego.

Wszystkie nasze osiągnięcia — powiedział dalej Pieck — były możliwe jedynie dzięki temu, że Niemcy wschodnie zostały wyzwolone przez Armię Radziecką. Ludzie radzieccy dowiedli czynami, że nie są zdobywcami, ani mścicielami, lecz wyzwolicielami i przyjaciółmi.

I dlatego wieczna przyjaźń z Wielkim Związkiem Radzieckim jest świętym nakazem i przyjaźń tę — oświadczył mówca — będziemy ze wszystkich sił umacniać i utrwalać.

WALKA O PRZEKSZTAŁCENIE SED W PARTIĘ NOWEGO TYPU

W tej sytuacji — stwierdził mówca — walka o przekształcenie SED w partię nowego typu nabiera decydującego znaczenia. W okresie między II a III Kongresem osiągnięto w tej dziedzinie sukcesy. Wyrażają się one przede wszystkim w uznaniu przez aktywistów i fukcjonariuszy partyjnych kierowniczej roli WKP (b) w międzynarodowym ruchu robotniczym, w całkowitym uznaniu marksizmu - leninizmu za ideologiczną i organizacyjną podstawę partii. Dalszym przejawem rozwoju SED, jako partii nowego typu, są postępy marksistowsko - leninowskiego szkolenia partyjnego.

O tym samym świadczy walka z schumacherowcami oraz ideologiczne i organizacyjne wzmacnianie partii.

Nie możemy jednak — stwierdził mówca —zadowolić się już osiągniętymi wynikami. Zadaniem partii jest wzmacnianie jedności ruchu robotniczego oraz bezwzględna walka z nielegalną agenturą schumacherowską i z wszelkimi przejawami socjaldemokratyzmu, jako ideologii wrogiej.

Walka o oczyszczenie szeregów partii i wypędzenie z niej zamaskowanych wrogów klasy robotniczej jest niezbędnym warunkiem dalszego naszego rozwoju ku partii nowego typu.

Omawiając zagadnienie szkolenia ideologicznego, Wilhelm Pieck podkreśla zwłaszcza konieczność dokładnego zapoznania się z dziełami Stalina.

Należy stworzyć w całej partii— stwierdził Wilhelm Pieck — atmosferę nieustannej pracy nad przyswojeniem sobie zasad marksizmu-leninizmu.

* * *

Wilhelm Pieck zakończył swą mowę okrzykami na cześć Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności, na cześć obozu pokoju, na cześć jednolitych, demokratycznych, pokojowych i niezależnych Niemiec, na cześć niemieckiej klasy robotniczej, chłopstwa pracującego i inteligencji postępowej oraz na cześć WKP (b) i Józefa Stalina.

Rozwój gospodarczy Łodzi i województwa w Planie Sześcioletnim

WARSZAWA (PAP). — Ustawa o Planie 6-letnim, w ramach zadań dla całej Polski ustala następujące zadania w zakresie rozwoju gospodarczego i kulturalnego dla miasta Łodzi i województwa łódzkiego.

Miasto Łódź

Należy ograniczyć dalszą rozbudowę przemysłu w mieście Łodzi do budowy zakładów bezpośrednio związanych bądź z obsługą ludności, bądź też z obsługą istniejącego przemysłu. W mieście Łodzi należy wybudować: fabrykę maszyn przędzalniczych, zakłady mięsne oraz 6 innych ważniejszych zakładów przemysłu wielkiego i średniego, zwiększyć wartość produkcji przemysłu socjalistycznego o około 80 proc., podnieść zatrudnienie w przemyśle do około 250 tys. osób. Celem likwidacji pozostałego po okresie kapitalizmu zacofania w dziedzinie gospodarki mieszkaniowej i komunalnej należy podjąć budowę wodociągów grupowych w oparciu o ujęcie wody w dolinie Pilicy, intensywnie kontynuować rozbudowę urządzeń kanalizacyjnych oraz dla polepszenia warunków życia klasy robotniczej wybudować około 40 tys. izb mieszkalnych.

Rozbudować Politechnikę Łódzką, zwłaszcza w kierunkach włókienniczym i przemysłu spożywczego.

Województwo Łódzkie

Należy rozwinąć przemysł w okolicach Łodzi oraz podnieść pod względem gospodarczym i kulturalnym zaniedbane powiaty województwa łódzkiego.

Należy wybudować fabrykę mebli giętych w Radomsku, zakłady przemysłu bawełnianego w Piotrkowie, fabrykę krosien bawełnianych w Zduńskiej Woli, zakłady przemysłu wełnianego w rej. Łodzi, fabrykę silników spalinowych wysokoprężnych w Skierniewicach oraz 14 innych ważniejszych zakładów przemysłu wielkiego i średniego;

rozbudować zakłady istniejące, zwiększyć wartość produkcji przemysłu socjalistycznego około dwu i półkrotnie oraz podnieść zatrudnienie w przemyśle do ponad 150 tys. osób. Osiągnąć wzrost produkcji rolniczej o 29 proc., w tym produkcji roślinnej o 26 proc., a zwierzęcej o 34 proc., w szczególności zwiększyć zbiory pszenicy o 57 proc., jęczmienia o 90 proc., buraków cukrowych o 60 proc., nasion oleistych i włóknistych o około 100 proc., rozwinąć sadownictwo i warzywnictwo na terenach przyległych do miasta Łodzi, podnieść pogłowie trzody chlewnej o 55 proc., zalesić około 20 tysięcy ha, rozpocząć budowę linii kolejowej Sieradz — Wieruszów, przeprowadzić elektryfikację linii Warszawa — Łódź, podjąć budowę urządzeń wodociągowych na terenie miast i osiedli dokoła Łodzi w oparciu o rurociąg, doprowadzający wodę dla Łodzi z doliny Pilicy. Dla zaspokojenia potrzeb ludności pracującej, a przede wszystkim robotników rozbudowującego się przemysłu, wybudować 24 tys. izb mieszkalnych.

PLAN SZEŚCIOLETNI

otwiera nową kartę w historii narodu polskiego

Przemówienie wiceppremiera tow. Hilarego Minca, wygłoszone na posiedzeniu Sejmu Ustawodawczego RP w dniu 21.7.1950 r.

(Dalszy ciąg ze str. 1)

Demokratyczną, uroczysty, historyczny akt w Zgorzelcu, stanowi niezłomnie o polskich słupach granicznych nad Odrą i Nysą.

Jeszcze panoszyli się na ziemi polskiej niemieccy faszyści i współpracujący z nimi służalczo polscy obszarnicy, a już **Manifest Lipcowy wzywał do walki o reformę rolną, o zdruzgotanie obszarnictwa, stanowiącego tamę dla rozwoju i postępu polskiej wsi.**

Dziś dla dzieci chłopskich obszarnik stanowi już tylko ponure pojęcie dawnych i złych czasów, a masy pracujących chłopów, po zdruzgotaniu obszarnictwa i odbudowaniu swojej gospodarki, wkraczają już na nową drogę, drogę postępu i socjalizmu. Jeszcze po fabrykach, kopalniach i hutach polskich rządzili niemieccy faszyści, a **Manifest Lipcowy zakładał już podstawy pod przyszłą nacjonalizację przemysłu, pod przyszły, potężny jego rozwój.**

Dziś przemysł polski rozwinął się szybko i pomyślnie, dzięki temu, że stał się własnością narodu. Daleko w tyle zostawił ubogi, przedwojenny poziom rozwoju sił wytwórczych i **stał się potężną, socjalistyczną dźwignią społecznej przebudowy całego kraju.** Jeszcze gromy wojny przewalały się nad umęczoną Polską, jeszcze paliły się miasta i wsie, a już **Manifest Lipcowy nakreślał drogi odbudowy kraju, odbudowy i rozwoju życia kulturalnego, odbudowy i rozwoju miast i wsi, szkół i uniwersytetów, szpitali i żłobków, odbudowy i rozwoju Polski.**

Dziś zadanie odbudowy kraju w podstawowych swych założeniach zostało wykonane, bowiem potężną i niewyczerpaną energię twórczą niesie ofiarnie swojej ojczyźnie lud pracujący. Coraz wyżej i szybciej wznoszą się w górę mury odbudowującej się Warszawy, coraz szerzej, bujniej i piękniej rozwija się oświata i kultura.

W ciężkiej i trudnej walce były przetwarzane w czyn słowa historycznego Lipcowego Manifestu. Wszelkimi, najbardziej zbrodniczymi metodami, walczył z nami imperializm zagraniczny, walczyła z nami reakcja polska, wydziedziczeni kapitaliści i obszarnicy i ich sługi. **Ale odnieśliśmy w tej walce historyczne zwycięstwo, bo były z nami masy pracujące polskie, ich niewyczerpana aktywność i ich niewyczerpana ofiarność, bo były z nami siły postępu i pokoju na całym świecie, bo był z nami wielki kraj zwycięskiego socjalizmu — Związek Radziecki, bo ani na chwilę nie opuszczała nas pomoc genialnej myśli i mocarnej dłoni Wielkiego Stalina.** (Burzliwe oklaski).

Wypełniliśmy słowa Manifestu Lipcowego, rozbiliśmy reakcję, ugruntowaliśmy władzę ludową i Polska, w sposób trwały, weszła na drogę rozwoju — ku socjalizmowi.

Dziś, uchwalając Plan 6-letni, wchodzimy w nowy etap rozwoju, w etap przyśpieszonego i coraz bardziej potężnego rozwoju sił wytwórczych, w etap wielkiej, socjalistycznej ofensywy przeciwko pozostałościom kapitalizmu w naszym kraju, w etap budowy podstaw socjalizmu.

W ten sposób ustawa o Planie 6-letnim staje się jakby nowym, Lipcowym Manifestem, manifestem, który otwiera nową kartę w historii narodu. W etap ten wchodzimy z nierównie mocniejszą i potężniejszą władzą ludową, niż to było przed sześciu laty, z nierównie bardziej zorganizowanymi i bardziej świadomymi masami ludowymi, niż to było przed sześciu laty. W etap ten wchodzimy, uskrzydleni wielkimi, historycznymi zwycięstwami i potężnie uzbrojeni w krystalicznie jasną i przejrzystą marksistowsko-leninowską myśl i naukę o drogach, wiodących ku zwycięstwu socjalizmu.

Wiemy, **że niełatwa będzie nasza droga i niejedną i niemałą na niej napotkamy trudność.** Wiemy, że imperializm, przerażony zwycięstwami obozu pokoju i socjalizmu, będzie usiłował pchnąć świat do nowych awantur wojennych. Wiemy, że wewnętrzny wróg klasowy, im bardziej będzie się zwężało jego pole działania, im bardziej beznadziejnym stawać się będzie jego położenie, tym zajadlej będzie próbował szkodzić i kąsać. Wiemy, że **dla zwycięskiego wykonania planu będą musiały być naprężone wola, siły i energia całego narodu. Ale wiemy także, że siły postępu i socjalizmu na całym świecie rosną i krzepną i żaden wróg, najbardziej wściekły i najbardziej zajadły, nie potrafi ich zatrzymać w zwycięskim marszu naprzód.** (Oklaski).

„Budując socjalizm w Polsce — mówił prezydent Bierut — stajemy we wspólnym szeregu z wielkim legionem budowniczych socjalizmu i bojowników o socjalizm, który rośnie dziś we wszystkich krajach świata. Naszym wodzem i przewodnikiem jest Stalin, a więc idea nasza, szeregi nasze są niezwyciężone".

Dlatego, realizując Plan 6-letni, wzmocnimy nasz kraj, jego siły gospodarcze i jego siły obronne, podniesiemy na nowy, znacznie wyższy poziom dobrobyt i kulturę mas pracujących i zbudujemy Polskę Socjalistyczną.

W imieniu Rządu Rzeczypospolitej proszę Wysoką Izbę o przyjęcie ustawy o planie rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu na lata 1950 — 1955.

Niech ta ustawa stanie się nowym Manifestem Lipcowym, który, nie ulega wątpliwości, zostanie tak samo zwycięsko zrealizowany, jak Manifest Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 22 lipca 1944 roku. (Burzliwe i długotrwałe oklaski).

Radziecka Marynarka Wojenna

23 lipca — **w dniu Święta Marynarki Wojennej ZSRR** — naród radziecki raz jeszcze zamanifestuje swą wolę wzmożenia potęgi państwa radzieckiego i jego marynarki wojennej, stanowiącej nieodłączną część składową Radzieckich Sił Zbrojnych.

Naród radziecki szczyci się chlubnymi tradycjami i bohaterskimi czynami rosyjskich marynarzy i podróżników - badaczy. Przez całe stulecia toczył naród rosyjski walkę przeciwko licznym napastnikom, którzy usiłowali zamknąć mu dostęp do morza. Na cały świat zasłynęły zwycięstwa morskie Rosji **pod Gangutem, Grenhamam, Czesną, pod Kaliskrią, Korfu, Sinope i wiele innych.**

Wielu wybitnych dowódców morskich, jak admirałowie: **Uszakow, Sieniawin, Łazariew, Nachimow, Butakow, Makarow** zapisało wspaniałe karty w dziejach rosyjskiej marynarki. Odważni żeglarze rosyjscy **odkryli wiele nowych ziem i niezbadanych dotąd mórz.** W roku 1820 **Łazariew i Bellinghausen odkryli szósty kontynent — Antarktydę,** wnosząc wybitny wkład do ojczystej i światowej nauki. **Leźniew, Pojarkow, Chabarow, Czylikow** odkryli **północne i północno - wschodnie wybrzeża Azji oraz znaczną część Ameryki Zachodniej i Północno - Wschodniej.** Gdyby na mapie świata oznaczono odkryte przez Rosjan liczne wyspy, wybrzeża, cieśniny, zatoki, morza — to zaroiłaby się ona od nazwisk rosyjskich.

Naród radziecki czci **wspaniałe tradycje rewolucyjne marynarki rosyjskiej, tradycje całych dziesięcioleci walki rewolucyjnej, jaką rosyjskie masy pracujące, pod kierownictwem partii Lenina - Stalina toczyły o obalenie caratu, o wyzwolenie spod ucisku obszarników i kapitalistów.**

Doniosłym wydarzeniem w historii bohaterskiej walki marynarzy rosyjskich przeciwko samowładztwu carskiemu było **powstanie, które w roku 1905 wybuchło na wchodzącym w skład Floty Czarnomorskiej pancerniku „Potiomkin".** „Powstanie na pancerniku „Potiomkin" było **pierwszym masowym wystąpieniem rewolucyjnym w armii i flocie, pierwszym przejściem znacznego oddziału wojsk carskich na stronę rewolucji" *).**

*) „Historia WKP(b) Krótki Kurs". Wyd. „Książka" 1948 str. 71.

Po wystąpieniu rewolucyjnym marynarzy Floty Czarnomorskiej wybuchły **powstania marynarzy w Kronsztacie, Libawie, Sweaborgu, Sewastopolu, Władywostoku, powstania na pokładzie wielu okrętów i w wielu oddziałach marynarki rosyjskiej.**

W roku 1917, **w dni Wielkiej Rewolucji Październikowej, marynarze byli oddziałem szturmowym proletariackiej rewolucji.**

Kontynuując tradycje „Potiomkina", **krążownik „Aurora" hukiem swych armat obwieścił początek nowej ery w życiu Rosji, w życiu wszystkich ludzi pracy.**

Napisał
płk. N. Tokariew
Redaktor gazety „Krasnyi Flot"

Lenin i Stalin, twórcy marynarki radzieckiej, przypisywali jej doniosłe znaczenie w dziele obrony Republiki Rad.

W okresie wojny domowej i interwencji, Flota Bałtycka i Czarnomorska oraz około 15 flotylli rzecznych brało udział w walce z wrogami młodej republiki radzieckiej. Poza tym na lądzie walczyło ponad 60.000 marynarzy. Pod kierownictwem **Józefa Stalina** marynarze uczestniczyli **w bohaterskiej obronie Carycyna oraz odparli z powodzeniem atak wielkiej eskadry interwentów angielskich pod Piotrogrodem.**

Historia rozwoju Radzieckiej Marynarki Wojennej i jej sukcesów bojowych pozostaje w ścisłym związku z imionami wielkich wodzów narodu radzieckiego, Lenina i Stalina. Już w okresie wojny domowej Stalin założył podstawy radzieckiej sztuki wojenno - morskiej. **Najbliżsi towarzysze broni Stalina — Kirow, Frunze i Woroszyłow pracowali niezmordowanie nad stworzeniem marynarki radzieckiej.**

Okres pięciolatek stalinowskich był nowym etapem w rozwoju marynarki. **Józef Stalin** uczył cały naród radziecki, uczył żołnierzy radzieckich, **że w warunkach wzrastającego niebezpieczeństwa napaści imperialistów powinni być w każdej chwili gotowi do przeciwstawienia się najazdowi wroga.**

Równolegle z rozbudową i wzmocnieniem **Floty Bałtyckiej i Czarnomorskiej,** w roku 1932 **z inicjatywy Józefa Stalina utworzono Flotę Pacyfiku.** W roku 1933, po ukończeniu budowy kanału Bałtyk — Morze Białe, przystąpiono do tworzenia **Floty Północnej.**

Z imieniem Józefa Stalina wiąże się przeistoczenie kraju radzieckiego w wielkie mocarstwo morskie.

W przededniu zdradzieckiego najazdu agresorów faszystowskich na ZSRR, kraj radziecki rozporządzał potężną marynarką wojenną. W okresie **Wielkiej Wojny Narodowej marynarka ta pomagała wydatnie armii, zadając wrogowi miażdżące ciosy.**

W roku 1944 Radzieckie Siły Zbrojne, **pod kierownictwem Wielkiego Stalina, zadały wrogowi 10 miażdżących ciosów, w których wyniku całkowicie i ostatecznie rozgromiono Niemcy hitlerowskie i ich satelitów.**

W ośmiu operacjach uderzeniowych uczestniczyły floty: Bałtycka, Czarnomorska i Północna oraz flotylle: Oneska, Ładoska, Dnieprowska i Dunajska, okazując wojskom radzieckim wydatną pomoc w rejonach nadmorskich, nad brzegami rzek i jezior.

Podczas wojny przeciwko Japonii Flota Pacyfiku oraz Flotylla Amurska prowadziły operacje bojowe, **współdziałając ściśle z oddziałami Armii Radzieckiej na Dalekim Wschodzie.**

Zwycięska wojna narodu radzieckiego przeciwko zaborcom faszystowskim wykazała wielką siłę państwa radzieckiego, olbrzymią wyższość stalinowskiej nauki wojennej.

Mówiąc o powojennych zadaniach Radzieckich Sił Zbrojnych, Wielki Wódz mas pracujących, **Józef Stalin,** powiedział, że powinny one **„...czujnie strzec pokojowej, twórczej pracy narodu radzieckiego, niezawodnie stać na straży interesów państwowych Związku Radzieckiego i uczynić niedostępnymi dla wrogów granice naszej Ojczyzny".** (Rozkaz Komisarza Ludowego Obrony ZSRR Nr 8 z 23 lutego 1946 r.).

Radziecka Marynarka Wojenna, podobnie jak wszystkie inne oddziały Sił Zbrojnych państwa socjalistycznego, strzeże czujnie granic kraju radzieckiego i stoi na **straży pokojowej pracy budowniczych społeczeństwa komunistycznego.**

Ważniejsze postanowienia ustawy

o 6-letnim Planie rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu

w najbliższym sześcioleciu 1950–1955

Historyczne zwycięstwo Związku Radzieckiego w drugiej wojnie światowej nad faszystowskimi Niemcami i ich sojusznikami oraz wyzwolenie Polski przez bohaterską Armię Czerwoną, która przyszła z odsieczą bohaterskiej walce mas ludowych Polski przeciwko okupantom hitlerowskim i rodzimym wyzyskiwaczom, zmieniły dotychczasowy bieg historii naszego narodu.

Dzięki zwycięstwu ZSRR, które wyrosło z pełnego triumfu Wielkiej Rewolucji Socjalistycznej, polskie masy ludowe, z klasą robotniczą na czele, obaliły panowanie kapitalistów i obszarników i objęły w Polsce rządy, ustanawiając i utrwalając państwo demokracji ludowej, spełniające podstawowe funkcje dyktatury proletariatu.

Dzięki objęciu władzy przez masy ludowe i przeprowadzeniu rewolucyjnych przeobrażeń społeczno - gospodarczych znajdujących swój wyraz w Reformie Rolnej i przejęciu na własność państwa kluczowych pozycji gospodarki narodowej oraz dzięki wszechstronnej pomocy Związku Radzieckiego, udzielanej Polsce Ludowej od chwili jej powstania, kraj nasz mógł wyzwolić się z zależności od kapitału zagranicznego, złamać kapitalistyczne okowy krępujące rozwój sił wytwórczych i wejść w sposób trwały na drogę socjalistycznego budownictwa. Władza ludowa objęła rządy w kraju zniszczonym wskutek działań wojennych i okupacji hitlerowskiej. Z ręki hitlerowskich oprawców zginęło 6 milionów obywateli polskich, 1 milion 600 tys. osób częściowo lub całkowicie straciło zdolność do pracy.

Zniszczenia wojenne i rekwizycje doprowadziły do zniszczenia majątku narodowego w około 38 proc.

Zniszczenia wojenne i skutki gospodarki okupantów poważnie obniżyły poziom sił wytwórczych i stopę życiową mas pracujących nawet w porównaniu z niskim poziomem przedwojennej kapitalistyczno - obszarniczej Polski. W warunkach kapitalizmu trzeba by całych dziesięcioleci, aby wyrównać takie szkody zadane przez wojnę.

Dzięki objęciu władzy przez masy ludowe i przepędzeniu wielkich kapitalistów i obszarników oraz dzięki pomocy Związku Radzieckiego, możliwa stała się szybka odbudowa kraju w wyjątkowo krótkim okresie czasu.

Po przezwyciężeniu pierwszych trudności powojennych i utrwaleniu zrębów gospodarki planowej, z inicjatywy Polskiej Partii Robotniczej uchwalono **Trzyletni Plan odbudowy gospodarczej. Plan ten**, obejmujący lata 1947 — 1949, **został przedterminowo i zwycięsko zrealizowany.**

W wyniku wykonania Planu Trzyletniego została w zasadzie zakończona **odbudowa gospodarcza. — został osiągnięty poważny rozwój sił wytwórczych kraju, zarówno w porównaniu z r. 1946, jak i w porównaniu z poziomem przedwojennym, — wzrosła stopa życiowa mas pracujących ponad poziom przedwojenny i została zapoczątkowana rewolucja kulturalna.**

W r. 1946 globalna produkcja wielkiego i średniego przemysłu wynosiła 6,5 miliarda złotych wg. cen niezmiennych, czyli 75 proc. poziomu przedwojennego, a w r. 1949 osiągnęła już 15,3 miliardów zł. czyli 177 proc. poziomu przedwojennego. W przeliczeniu na jednego mieszkańca wartość produkcji wielkiego i średniego przemysłu wyniosła 250 proc. w porównaniu do okresu przedwojennego. Szczególnie silnie wzrosła produkcja środków wytwórczości, której udział w ogólnej wartości produkcji przemysłu i rzemiosła wzrósł z 47 proc. w r. 1938 i 51 proc. w r. 1946 do 54 proc. w r. 1949.

W roku 1949 wyprodukowaliśmy 8,3 mild. KWH energii elektrycznej czyli o 108 proc. więcej niż przed wojną, — 74,1 mil. ton węgla czyli o 94 proc. więcej niż przed wojną, — produkcja stali osiągnęła 2,3 mil. ton, przekraczając poziom przedwojenny o 60 proc. Uruchomiono na wielokrotnie większą niż przed wojną skalę produkcję parowozów i wagonów kolejowych, zapoczątkowano produkcję traktorów i samochodów ciężarowych. Produkcja obrabiarek do metali i drzewa osiągnęła 10,6 tys. ton, przekraczając poziom przedwojenny o 494 proc., produkcja maszyn i narzędzi rolniczych osiągnęła 174 proc. poziomu przedwojennego.

Produkcja azotniaku wzrosła o 111 proc., a superfosfatu mineralnego o 140 proc.

W zakresie artykułów przemysłowych bezpośredniego spożycia produkcja tkanin bawełnianych wyniosła w r. 1949 64,6 tys. ton, przekraczając poziom przedwojenny o 24 proc., produkcja tkanin wełnianych — 28,1 tys. ton, osiągając poziom o 34 proc. wyższy niż przed wojną, produkcja papieru wyniosła — 265,2 tys. ton, czyli o 30 proc. więcej niż przed wojną, produkcja cukru w kampanii 1949-50 — 745,3 tys. ton, czyli o 52 proc. więcej niż w kampanii 1938-39.

Udział produkcji przemysłowej w łącznej wartości produkcji całego przemysłu i rolnictwa, licząc w cenach niezmiennych, wzrósł z 51,8 proc. w r. 1937 do 66,5 proc. w 1949 r.

Wszystkie te dane świadczą o osiągniętym w okresie Planu Trzyletniego wydatnym postępie w dziedzinie uprzemysłowienia kraju.

Podczas, gdy przemysł w okresie Planu Trzyletniego rozwijał się na podstawie wielkiej socjalistycznej gospodarki, rolnictwo opierało się w swojej przeważającej masie, na rozproszonych indywidualnych gospodarstwach chłopskich. Jednakże dzięki przeprowadzonej Reformie Rolnej, rosnącej pomocy, udzielanej przez państwo małym i średnim gospodarstwom chłopskim, polityce ograniczania wyzysku kapitalistycznego na wsi oraz dzięki rozwojowi Państwowych Gospodarstw Rolnych, wzrosła również poważnie produkcja rolna. Wartość produkcji rolnej na jednego mieszkańca wyniosła w r. 1949 więcej niż przed wojną, przy czym produkcja roślinna przekroczyła poziom przedwojenny o 24 proc., a produkcja zwierzęca o 12 proc. Znacznie przekroczony został przedwojenny poziom transportu kolejowego i samochodowego, przeładunków portowych i żeglugi morskiej.

W wyniku wzrostu produkcji dochód narodowy Polski był w 1949 r. ponad 1/4 większy niż przed wojną. Wzrostowi dochodu narodowego towarzyszył silny wzrost akumulacji. W okresie Planu Trzyletniego zrealizowane zostały w ramach Planu Inwestycyjnego ogólne nakłady wartości około 790 mld. złotych w cenach 1950 r.

Trzyletni Plan odbudowy gospodarczej stawiał zadanie **wydatnego podniesienia stopy życiowej ludności i przekroczenia pod tym względem poziomu przedwojennego. Zadanie to zostało zrealizowane. Spożycie najważniejszych artykułów, które w r. 1946 kształtowało się w przeliczeniu na jednego mieszkańca znacznie niżej niż przed wojną, wzrosło wydatnie i w szeregu artykułów przekroczyło znacznie poziom przedwojenny.** Spożycie mąki pszennej na jednego mieszkańca w r. 1949 było o 31 proc. wyższe niż przed wojną, spożycie jaj o 19 proc., mięsa o 25 proc., cukru o 53 proc., tkanin bawełnianych o 17 proc., a tkanin wełnianych o 61 proc. większe niż przed wojną.

Przeciętne płace realne pracowników fizycznych i umysłowych łącznie wzrosły w r. 1949 dwukrotnie w porównaniu z r. 1946, w rezultacie czego przekroczyły znacznie poziom przedwojenny.

Jednocześnie pracownicy korzystali z poważnych osiągnięć w dziedzinie **rozwoju ubezpieczeń społecznych**, których cały koszt obciążył zakłady pracy, i szerokiego rozwoju wczasów pracowniczych. Została stworzona nowa instytucja **zasiłków rodzinnych**, stanowiąca **dodatkowy, poważny element płacy zarobkowej.**

W wyniku Reformy Rolnej, osadnictwa na Ziemiach Odzyskanych oraz polityki ekonomicznej państwa ludowego, konsekwentnie realizującej pomoc małorolnym i średniorolnym chłopom, **wydatnie poprawiło się ich położenie materialne.** Dzięki rozparcelowaniu majątków obszarniczych i ograniczaniu wyzysku uprawianego przez bogaczy wiejskich, dzięki polityce opłacalnych cen rolniczych oraz państwowej pomocy kredytowej i inwestycyjnej dla małych i średnich gospodarstw, **dochody tych gospodarstw znacznie wzrosły w porównaniu z okresem przedwojennym. W okresie Planu Trzyletniego podniósł się poziom zdrowotności i nastąpił poważny spadek śmiertelności w stosunku do okresu przedwojennego, rozszerzył się zasadniczo zakres opieki nad matką i dzieckiem, nastąpił rozwój szkolnictwa wszystkich szczebli i udostępnienie go masom pracującym, nastąpiło upowszechnienie kultury.**

W rezultacie wykonania Planu Trzyletniego **zagospodarowane zostały i złączone w jedną całość gospodarczą z resztą kraju Ziemie Odzyskane. Potencjał gospodarczy Ziem Odzyskanych, odbudowany ze zniszczeń wojennych i uruchomiony wysiłkiem polskich mas pracujących, stał się jedną z podstaw szybkiego rozwoju gospodarczego całego kraju.**

W rezultacie wykonania Planu Trzyletniego sektor socjalistyczny gospodarki narodowej poważnie wzmocnił się i rozszerzył.

Gdy w r. 1946 produkcja przemysłu socjalistycznego stanowiła 79 proc. wartości produkcji łącznej całego przemysłu i rzemiosła, w r. 1949 udział ten wzrósł do 89 proc. W rolnictwie wartość produkcji gospodarstw państwowych wzrosła z 1,6 proc. w 1946 r. do 6,4 proc. w 1949 r. ogólnej wartości produkcji rolnej. W ostatnim roku Planu Trzyletniego został zapoczątkowany rozwój rolniczej spółdzielczości produkcyjnej. **Poza Państwowymi Gospodarstwami Rolnymi i spółdzielniami produkcyjnymi sektor socjalistyczny w rolnictwie reprezentowany był przez Spółdzielcze i Państwowe Ośrodki Maszynowe.**

Handel państwowy i spółdzielczy, który w r. 1946 obejmował 80 proc. obrotów hurtowych i 22 proc. obrotów detalicznych, w r. 1949 objął blisko 100 proc. obrotów hurtowych i 55 proc. obrotów detalicznych.

Skup zboża i mięsa został całkowicie przejęty przez sektor socjalistyczny. Państwo ludowe zrealizowało monopol sektora socjalistycznego w dziedzinie handlu zagranicznego.

W związku ze zmianami struktury społeczno - gospodarczej kraju, **zmieniła się radykalnie struktura klasowa ludności.** Liczba osób utrzymujących się z pracy najemnej, poza rolnictwem wzrosła z 18,2 proc. ludności w okresie przedwojennym na 35,9 proc. **W 1949 r. zostało zlikwidowane bezrobocie, plaga mas pracujących kapitalistyczno - obszarniczej Polski, a przeludnienie rolnicze, które przed wojną szacowano w Polsce na ok. 8 mil. osób, zostało zredukowane do niewielkich rozmiarów.**

Wzrost świadomości i bojowości politycznej oraz aktywności produkcyjnej klasy robotniczej, rozwój ruchu współzawodnictwa pracy i ruchu racjonalizatorskiego, umocnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego i wzrost świadomości pracujących mas chłopskich, włączenie się przeważającej części inteligencji pracującej w dzieło budownictwa socjalistycznego, wzrost czynnego udziału w życiu gospodarczym i społecznym kobiet i młodzieży — zdecydowały o pomyślnym wykonaniu planu trzyletniego.

Wyniki osiągnięte w okresie odbudowy umożliwiają przejście do nowego etapu budownictwa socjalistycznego, postawienie gospodarce narodowej nowych zadań w dziedzinie rozwoju sił wytwórczych i przebudowy społecznej. Zgodnie z wytycznymi, uchwalonymi w grudniu 1948 r. przez I Kongres Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Sześcioletni Plan rozwoju i przebudowy gospodarczej Polski jest planem wielkiego rozwoju sił wytwórczych, wzrostu dobrobytu mas pracujących, rozkwitu kultury, planem budowy podstaw socjalizmu w Polsce.

Zbudowanie podstaw socjalizmu oznacza:

1 znaczne podniesienie poziomu sił wytwórczych ze szczególnym uwzględnieniem produkcji środków wytwórczości.

2 okiełznanie i ograniczenie elementów kapitalistycznych w tych dziedzinach naszej gospodarki, w których jeszcze one występują oraz dalsze ich stopniowe wypieranie, a następnie i likwidowanie jako klasy.

3 dobrowolne przekształcenie poważnej części gospodarstw małorolnych i średniorolnych w gospodarstwa zespołowe — socjalistyczne spółdzielnie produkcyjne i zamykanie przez to źródeł rozwoju kapitalizmu.

4 oparte na zasadach socjalistycznej solidarności i wzajemnej pomocy, pogłębienie i zacieśnienie wzajemnych stosunków ekonomicznych i współpracy gospodarczej, prowadzące do jak najszerszego rozwoju sił wytwórczych na bazie planów gospodarczych Polski, ZSRR i krajów demokracji ludowej.

5 znaczny wzrost dobrobytu materialnego, polepszenie warunków życiowych i podniesienie kultury i aktywności mas pracujących.

Dla osiągnięcia tych celów należy:

1 zapewnić szybki rozwój przemysłu socjalistycznego, a w pierwszym rzędzie przemysłu produkującego środki wytwórczości, od którego poziomu zależy rozwój całej gospodarki narodowej.

W szczególności należy zapewnić szybki rozwój przemysłu hutniczego, maszynowego i chemicznego. Dla lepszego zaspokojenia potrzeb mas pracujących należy jednocześnie wydatnie rozwinąć przemysł produkujący przedmioty spożycia. Szczególną opieką winien być otoczony rozwój drobnego przemysłu socjalistycznego, nastawionego na zaspokojenie potrzeb lokalnych.

2 osiągnąć taki poziom produkcji rolnej, który umożliwi zaspokojenie rosnących potrzeb gospodarki narodowej na produkty rolne;

zapewnić materialne i techniczne warunki dobrowolnego zrzeszenia w spółdzielnie produkcyjne poważnej części gospodarstw chłopskich;

przekształcić państwowe majątki we wzorcowe, socjalistyczne gospodarstwa rolne;

zwiększyć pomoc państwa ludowego dla podniesienia produkcji drobnych i średnich gospodarstw chłopskich oraz wzmocnić socjalistyczne regulowanie przez państwo drobnotowarowej gospodarki chłopskiej.

3 osiągnąć znaczne zwiększenie krajowej bazy surowcowej, jakiego niezbędnej podstawy rozwoju gospodarki narodowej, a w szczególności rozwinąć wydobycie rud żelaza i metali nieżelaznych, ropy naftowej, soli potasowych; zwiększyć produkcję podstawowych surowców chemicznych, celulozy i włókien sztucznych; zwiększyć produkcję przemysłowych surowców rolniczych, a zwłaszcza tłuszczów roślinnych i zwierzęcych, lnu i innych roślin włóknistych, skór surowych i wełny.

4 poważnie zwiększyć siłę obronną kraju przez wzrost ogólnego potencjału wytwórczego i rozwój specjalnego przemysłu obronnego.

5 zapewnić dalszy rozwój sieci i obrotów socjalistycznego handlu, systematycznie wypierając elementy kapitalistyczne; zapewnić racjonalną organizację, właściwy układ sieci handlowej oraz jej unowocześnienie w celu wydatnej poprawy poziomu obsługi mas pracujących.

6 w oparciu o szybkie tempo wzrostu akumulacji socjalistycznej i biorąc pod uwagę wielki zasięg nakładów inwestycyjnych, niezbędny dla wykonania zadań planu, rozwinąć odpowiednio produkcję materiałów budowlanych i przemysł budowlany i wyposażyć go w nowoczesne środki techniczne.

7 zapewnić systematyczny postęp techniczny i organizacyjny we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej jako warunek, bez którego niemożliwe jest osiągnięcie planowanego tempa wzrostu produkcji i zwiększenia wydajności pracy; stworzyć warunki wszechstronnego rozwoju nauki oraz prac naukowo-badawczych w oparciu o osiągnięcia przodującej nauki radzieckiej.

8 osiągnąć znaczny wzrost wydajności pracy we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, dążąc do maksymalnego zmniejszenia rozpiętości istniejących pod tym względem między Polską a krajami najbardziej uprzemysłowionymi. W tym celu należy **dążyć do najpełniejszego wykorzystania czasu pracy;** wydatnie rozszerzyć mechanizację robót pracochłonnych; zapewnić pełne wykorzystanie zdolności produkcyjnej maszyn i urządzeń oraz intensyfikację procesów produkcyjnych; stworzyć warunki dla pogłębienia i rozszerzenia ruchu socjalistycznego współzawodnictwa pracy i ruchu racjonalizatorskiego; umocnić socjalistyczną dyscyplinę pracy w całej gospodarce narodowej.

9 osiągnąć poważne oszczędności w gospodarce narodowej przez zmniejszenie norm zużycia surowców, materiałów, paliwa i energii, a w szczególności zmniejszyć normy zużycia żelaza, drzewa, cementu i innych materiałów budowlanych oraz metali nieżelaznych.

10 zapewnić systematyczne podnoszenie stopy życiowej mas pracujących drogą wzrostu zarobków gotówkowych i stopniowej realizacji polityki obniżania cen w miarę wzrostu wydajności pracy i zmniejszania kosztów własnych produkcji; zapewnić rozwój i usprawnienie systemu ubezpieczeń społecznych, opieki nad matką i dzieckiem, wczasów pracowniczych, polepszenie warunków mieszkaniowych klasy robotniczej, rozbudowę urządzeń komunalnych.

11 poprawić warunki zdrowotne mas pracujących i ulepszyć ochronę zdrowia ludności, poprawić warunki bezpieczeństwa i higieny pracy.

12 podnieść poziom kulturalny szerokich mas pracujących — zlikwidować do końca analfabetyzm — zapewnić rozwój i podniesienie poziomu szkolnictwa wszystkich szczebli, rozwój prasy i wydawnictw książkowych, radiofonii i kinematografii i udostępnić w jak najszerszym stopniu szerokim masom pracującym osiągnięcia kultury i sztuki, rozwijać i pogłębiać rewolucję kulturalną w Polsce.

13 zapewnić gospodarce narodowej dopływ potrzebnej ilości nowych robotników oraz kadr wykwalifikowanych robotników i personelu technicznego i kierowniczego oraz szeroki rozwój szkolnictwa zawodowego wszystkich szczebli i szeroki rozwój kursów dokształcających i przysposabiających do zawodu, przez budownictwo osiedli mieszkaniowych i urządzeń socjalnych, związanych z zakładami pracy, przez szerokie wciągnięcie kobiet do produkcji i ułatwienie im pracy zawodowej. Zapewnić dopływ kadr kwalifikowanych do administracji państwowej, instytucji kulturalno-oświatowych oraz służby zdrowia.

14 podnieść poziom aktywności gospodarczej i kulturalnej zacofanych wschodnich i centralnych części kraju oraz niektórych niedostatecznie jeszcze zagospodarowanych powiatów w województwach zachodnich i północnych przez odpowiednią politykę rozmieszczenia sił wytwórczych.

15 umocnić złoty polski — upowszechnić i umocnić rozrachunek gospodarczy w przedsiębiorstwach socjalistycznych, wzmóc walkę z wszelkimi przejawami marnotrawstwa, rozrzutności i przerostów administracyjnych — przyśpieszyć obieg środków obrotowych, osiągnąć poważne obniżenie kosztów własnych, osiągnąć wysoki poziom i systematyczny wzrost socjalistycznej akumulacji we wszystkich gałęziach gospodarki.

16 stworzyć państwowe rezerwy surowców i materiałów oraz podstawowych artykułów konsumcyjnych w celu zabezpieczenia gospodarki narodowej.

17 udoskonalić organizację i pogłębić metody socjalistycznego planowania, jako podstawowego narzędzia kierownictwa gospodarki narodowej i mobilizacji jej wewnętrznych rezerw — rozwinąć i pogłębić planowanie wewnątrz zakładowe, wzmocnić i rozszerzyć planowanie terenowe.

Realizacja zadań Planu 6-letniego wymagać będzie ogromnego rozmachu, budownictwa socjalistycznego, mobilizacji wysiłku całego narodu, ujawnienia i wykorzystania wszystkich rezerw gospodarki narodowej. W realizacji Planu szczególnie wielka rola przypada młodemu pokoleniu narodu. Wykonanie Planu wymagać będzie zwielokrotnionej energii mas pracujących, Partii, organizacji społecznych i aparatu państwowego w pokonywaniu trudności, powstających w toku urzeczywistnienia planu. Wymagać ona będzie zaostrzenia walki klasowej przeciw elementom kapitalistycznym i reakcyjnym, wymagać będzie wielkiego zaostrzenia czujności rewolucyjnej ze strony klasy robotniczej i mas pracujących w stosunku do agentur imperialistycznych, w stosunku do wewnętrznych i zewnętrznych wrogów.

W oparciu o sojusz z wielkim Związkiem Radzieckim i jego braterską pomoc oraz o współpracę z krajami demokracji ludowej, rozwijając niespożyte siły narodu, Polska Ludowa ma możność pokonania wszelkich knowań imperialistycznych i trudności wewnętrznych oraz zwycięskiego wykonania wielkiego planu budowy podstaw socjalizmu, który zmieni oblicze naszego kraju i wzmocni nasz wkład we wspólne dzieło obrony pokoju i postępu.

Rozdział I

Podstawowe zadania Planu

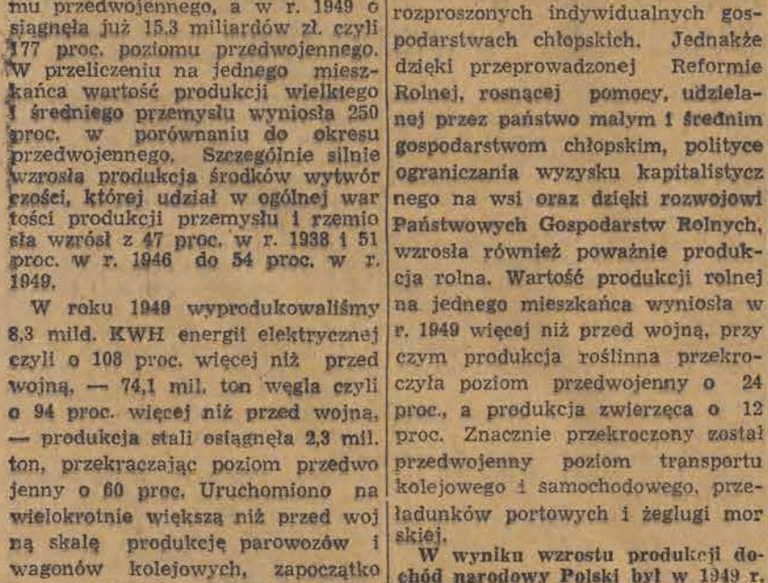

Z rozdziału II:

Wzrost produkcji i inwestycji

W roku 1955 — w ostatnim roku Planu 6-letniego należy osiągnąć wartość produkcji całego przemysłu socjalistycznego w wysokości 43,8 miliarda zł. w cenach niezmiennych, tj. wzrost o 158 proc. w porównaniu z r. 1949.

Wartość produkcji przemysłu wielkiego i średniego wzrośnie do 36,5 mld. zł. w cenach niezmiennych, tj. o 136 proc., a drobnego przemysłu socjalistycznego wzrośnie do 7,3 miliarda zł., tj. o 384 proc.

W r. 1955 produkcja ważniejszych artykułów przemysłowych osiągnie:

PALIWA I ENERGETYKA

Węgiel kamienny	— 100 mil. ton
węgiel brunatny	— 8,4 mil. ton
ropa naftowa	— 394 tys. ton
gaz ziemny	— 480 mil. mtr. sześc.
energia elektryczna	— 19,3 mld. kwh

KOPALNICTWO RUD

Rudy żelazne	— 3,0 mil. ton
rudy cynkowo-ołowiane	— 2,2 „ „
rudy miedziane	— 3,2 „ „

HUTNICTWO

Surówka	— 3,5 mil. t.
stal surowa	— 4,6 „ „
wyroby walcowane	— 3,2 „ „
cynk	— 197,6 tys. t.
miedź elektrolityczna	— 25,0 „ „

MASZYNY I URZĄDZENIA

Obrabiarki do metali i drzewa — 12,2 tys szt., turbiny parowe kondensacyjne — 125 mw., kotły wodrorurkowe stałe — 3.000 ton pary na godz. maszyny i urządzenia dla hutnictwa — 161 mil. zł. wg cen niezm., maszyny i urządzenia dla górnictwa — 290,5 mil. zł. wg cen niezm., maszyny włókiennicze — 80 mil. zł. wg cen niezm., urządzenia dźwigowe — 24,5 tys. ton, sprężarki amoniakalne — 600 ton.

(Dalszy ciąg na str. 4-tej)

Ważniejsze postanowienia ustawy

o 6-letnim Planie rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu

w najbliższym sześcioleciu 1950–1955

(Dokończenie ze str. 3)

MASZYNY ROLNICZE

Traktory — 11 tys. sztuk
kombajny do zbóż — 750 szt.
pługi traktorowe — 14,3 tys. szt.
siewniki traktorowe do zbóż— 5 tys. sztuk.
snopowiązałki — 5,6 tys. szt.
młocarnie motorowe — 6 tys. szt.

MASZYNY BUDOWLANE

Betoniarki — 1.150 szt.
ciężkie żurawie — 140 szt.
wielkie koparki — 70 szt.
windy budowlane — 2.500 szt.

ŚRODKI TRANSPORTOWE

Parowozy normalnotorowe — 315 szt.
wagony towarowe normalnotorowe w przelicz. na 2-osiowe — 18,8 tys. szt.
wagony osobowe — 630 szt.
samochody ciężarowe — 25 tys. szt.
samochody osobowe — 12 tys. szt.

ARTYKUŁY ELEKTROTECHNICZNE

Silniki elektryczne do 50 kw — 170 tys. szt., silniki elektryczne powyżej 50 kw — 5 tys. szt., transformatory dla gospodarki energetycznej — 2.4 tys. mva, aparatura rozdzielcza i za bezpieczeniowa wysokiego i niskiego napięcia — 181 mil. zł. wg cen niezm., kable silnoprądowe ziemne — 22 tys. ton, żarówki oświetleniowe normalne — 33 mil. szt., łącznice telefoniczne — 85 tys. szt., odbiorniki radiowe — 300 tys. szt.

ARTYKUŁY CHEMICZNE

Kwas siarkowy w przeliczeniu na 100 proc. — 540 tys. ton
soda kalcynowana — 389 tys. ton
soda kaustyczna — 162 tys. ton
nawozy azotowe w przeliczeniu na czysty składnik — 230,8 tys. ton
nawozy fosforowe w przeliczeniu na czysty składnik P_2O_5 — 250 tys. ton.
sól potasowa w przeliczeniu na K_2O — 16 tys. ton
środki owadobójcze — 29,9 tys. ton
barwniki — 7,9 tys. ton
elektrody węglowe — 31 tys. ton
kauczuk syntetyczny — 13 tys. ton
penicylina — 800 mld. jednostek.

MATERIAŁY BUDOWLANE

cement — 4.950 tys. ton
cegła budowlana — 3.756 mil. ton.
wapno budowlane — 1,6 mil. ton.

SZKŁO I CERAMIKA

Szkło okienne — 15 miln. mtr. kw.
szkło do opakowań — 147,1 tys. ton
porcelana techniczna i elektrotechniczna — 15,2 tys. ton
porcelana stołowa — 8,5 tys. ton
fajans stołowy — 6,6 tys. ton.

ARTYKUŁY WŁÓKIENNICZE

Tkaniny bawełniane — 607,7 mil. mb
tkaniny wełniane — 74,9 mil. mb.
tkaniny lniane i pakulane - 74,7 mil. mb.
tkaniny jedwabne — 103,9 mil. mb.
wyroby dziane — 14,5 tys. ton
włókno cięte — 56,8 tys. ton
sztuczny jedwab — 16,6 tys. ton.

OBUWIE

Obuwie skórzane — 22,2 mil. par
obuwie gumowe — 16,4 mil. par.

PAPIER I CELULOZA

Celuloza — 414,0 tys. ton
papier — 530,0 tys. ton
tektura — 94,8 tys. ton.

ARTYKUŁY DRZEWNE

Tarcica — 4 miln. mtr. sześc.
Sklejki i płyty stolarskie — 106 tys. mtr. sześc.
płyty spilśnione — 80 tys. ton
meble gięte — 2,8 mil. szt.
meble stolarskie i tapicerskie — 3,1 mil. szt.
komplety mebli — 137 tys. kompl.
zapałki — 320 tys. skrzyń.

ARTYKUŁY PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO

Cukier —	1.100 tys. ton
tłuszcze zwierzęce jadalne —	116 tys. ton
olej jadalny —	25 tys. ton
masło —	116 tys. ton
mięso —	952 tys. ton
spirytus surowy w przeliczeniu na 100 proc. —	214,6 mil. litr.
piwo —	600 mil. litr.
wino —	35,4 mil. litr.
sól kamienna i warzona —	485 tys. ton
mydło do prania —	88,1 tys. ton
papierosy —	30 mld. szt.

WYDAJNOŚĆ PRACY

Wydajność pracy w socjalistycznym przemyśle wielkim i średnim, mierzona wartością produkcji w cenach niezmiennych na jednego robotnika produkcyjnego winna wzrosnąć o 66 proc.

Należy osiągnąć obniżenie kosztów własnych produkcji w przemyśle socjalistycznym o co najmniej 17 proc., przy znacznym polepszeniu jakości wyrobów.

Plan przewiduje stały postęp techniczny. I tak, np. ustawa wyznacza **ZADANIE PRZYSPIESZENIA TEMPA ROBÓT GÓRNICZYCH drogą mechanizacji najbardziej pracochłonnych robót ręcznych. Należy szeroko zmechanizować roboty przygotowawcze i eksploatacyjne przez stosowanie wiertarek półautomatycznych, ładowarek, wrębówek, transporterów zgrzebłowych i innych mechanizmów, wprowadzić wydobycie węgla przy pomocy kombajnów węglowych.** Należy rozszerzyć konweryzację transportu dołowego, podnieść stopień elektryfikacji lokomotyw dołowych oraz ich moc, przeprowadzić dalszą elektryfikację i unowocześnienie wyciągów, zastąpić w dużej mierze dołowe napędy pneumatyczne przez elektryczne napędy gazoszczelne, z wyjątkiem kopalń silnie gazowych. **W celu wydatnej poprawy jakości węgla, należy wybudować nowe i rozbudować istniejące sortownie i płuczki.**

W HUTNICTWIE wskaźnik objętościowy wielkich pieców polepszy się o 24 proc., udział aglomeratów wzrośnie z 19,5 proc. do 55 proc. wsadu rudy, zużycie koksu suchego na tonę surówki spadnie co najmniej do 986 kg, ilość stali przypadająca na 1 metr kwadratowy pieca martenowskiego i dobę wzrośnie co najmniej o 60 proc. Główne napędy walcownicze zostaną zelektryfikowane w 91 proc. Zostaną wprowadzone walcownie ciągłe i półciągłe.

Usprawnienie i intensyfikacja procesów technologicznych w przemyśle metalowym i elektrotechnicznym wyrazi się przede wszystkim w zwiększeniu szybkości skrawania przy szerokim stosowaniu narzędzi z twardych stopów i narzędzi o ujemnym kącie natarcia, w stosowaniu wysokowydajnych obrabiarek, w rozszerzeniu zakresu spawania i obróbki bezwiórowej, w rozpowszechnieniu montażu taśmowego i stosowaniu gniazd obróbczych, stosowaniu nowoczesnych metod obróbki termicznej, przechodzeniu na nowe materiały i tworzywa. Zostanie przeprowadzona daleko idąca mechanizacja transportu wewnętrznego.

W przemyśle włókienniczym nastąpi usprawnienie procesów produkcyjnych, w szczególności przez automatyzację krosien, szersze zastosowanie obsługi wielowarsztatowej, zastąpienie napędu zbiorowego przez napęd indywidualny, dalszą mechanizację produkcji i transportu wewnętrznego.

W rozwoju przemysłu należy jak najszerzej wykorzystać pracę instytutów naukowo - badawczych.

Należy wydatnie rozszerzyć zakres badań i poszukiwań geologicznych, stosując nowoczesne metody.

Ustawa przewiduje dalej m. in., iż **należy zapewnić wydatny rozwój socjalistycznego przemysłu drobnego, który winien uzupełnić produkcję towarów szerokiego spożycia oraz wykorzystywać miejscowe surowce i odpadki przemysłowe.**

Wzrost inwestycji i budownictwa

Należy zwiększyć tempo akumulacji socjalistycznej i przeznaczyć na inwestycje planowe w latach 1950 - 1955 6.123 miliardy zł. w cenach z r. 1950, w roku 1955 zwiększyć rzeczowy zakres inwestycji w porównaniu z 1949 rokiem 3,5-krotnie. Należy oddać do użytku obiekty inwestycyjne na ogólną sumę około 4.900 mld. zł.

Z ogólnej sumy nakładów inwestycyjnych ze środków limitowanych przeznacza się na:

przemysł i przedsiębiorstwa budowlane — 45,4 proc., rolnictwo i leśnictwo — 11,9 proc., komunikację i łączność — 14,9 proc., obrót towarowy — 4,2 proc., urządzenia kulturalne i socjalne — 8,8 proc., gospodarkę komunalną i budownictwo mieszkaniowe — 11,5 proc., inne — 3,3 procent.

Należy szeroko stosować w budownictwie przodującą technikę i wydatnie powiększyć mechanizację robót, przede wszystkim w zakresie procesów pracochłonnych. Wartość sprzętu przedsiębiorstw budowlanych winna wzrosnąć około 7-krotnie. Należy usprawnić wykorzystanie sprzętu i doprowadzić stopień mechanizacji robót ziemnych do 47 proc., przygotowania zapraw do 71 proc., przygotowania betonów do 89 proc., transportu pionowego do 90 proc.

Należy rozszerzyć stosowanie montażu elementów prefabrykowanych.

Wydajność pracy w budownictwie mierzona wartością produkcji, na jednego robotnika w cenach 1950 r. należy podnieść o 86 proc.

Należy osiągnąć obniżkę kosztów budownictwa w wysokości co najmniej 26 proc.

Rozwój rolnictwa

Zbiory 4 zbóż winny w roku 1955 wzrosnąć o 22 proc., osiągając następujący poziom:

	tys. ton	w porównaniu z r. 1949 w proc. proc.
pszenica	2.800	158
żyto	6.900	102
jęczmień	1.960	190
owies	2.800	121

Średnie plony winny wynieść w zakresie pszenicy 17 q z ha, tj. o 38 proc. więcej niż w roku 1949, żyta 15,5 q z ha, tj. o 18 proc. więcej, jęczmienia 17 q z ha, tj. o 39 proc. więcej i owsa 16 q z ha, tj. o 22 proc. więcej.

W uprawie ziemniaków oraz w uprawie roślin technicznych należy zapewnić następujący wzrost produkcji:

	tys. ton	w porównaniu z r. 1949 w proc. proc.
Ziemniaki	39.750	129
buraki cukrowe	7.800	163
rośliny włókniste:		
nasienie	105	172
słoma	670	211
rośliny oleiste	250	234

Przeciętne plony ziemniaków winny wynieść 150 q z ha, tj. o 23 proc. więcej niż w r. 1949, buraków cukrowych 240 q z ha, tj. o 30 proc. więcej, roślin oleistych 11,5 q z ha, tj. o 40 proc. więcej.

Należy zapewnić rozwój produkcji hodowlanej drogą znacznego wzrostu pogłowia oraz podniesienia jego wydajności. Pogłowie inwentarza żywego winno w roku 1955 osiągnąć następujący poziom:

	tys. sztuk	w porównaniu z r. 1949 w proc. proc.
Konie	3.000	118
bydło	9.500	149
trzoda chlewna	10.500	172
owce	3.800	234
drób	105.700	136

Produkcja wytworów zwierzęcych winna osiągnąć w roku 1955 w zakresie: żywca wołowego — 426 tys. ton., tj. wzrost o 83 proc., żywca cielęcego — 96 tys. ton, tj. wzrost o 65 proc., żywca wieprzowego — 1.166 tys. ton, tj. wzrost o 63 proc., mleka — 12.274 mil. litr., tj. wzrost o 102 proc., jaj — 4.416 mil. szt., tj. wzrost o 38 proc., wełny — 5.700 ton tj. wzrost o 169 proc.

Państwo stworzy warunki dla objęcia poważnej części gospodarstw rolnych przez socjalistyczną spółdzielczość produkcyjną. Należy zwrócić szczególną uwagę na wzmocnienie organizacyjne i gospodarcze rolniczych spółdzielni produkcyjnych, a w szczególności na należyte stosowanie dniówki obrachunkowej, jako podstawy rozdziału przychodów spółdzielni.

Należy zwiększyć liczbę Państwowych Ośrodków Maszynowych do 850 wobec 30 w roku 1949, a liczbę posiadanych przez nie traktorów — do 35.890 wobec 200 w r. 1949.

Z gospodarstw państwowych należy stworzyć wzorowe gospodarstwa socjalistyczne i zwiększyć ich produkcję całkowitą i towarową w stopniu znacznie przekraczającym wzrost produkcji całego rolnictwa.

Rozwój gospodarstw państwowych winien zaspokoić poważną część zapotrzebowania miast na wytwory rolne i zapewnić zaopatrzenie spółdzielni produkcyjnych oraz mało i średniorolnych gospodarstw chłopskich w nasiona selekcyjne i zwierzęta zarodowe.

Wartość produkcji rolniczej gospodarstw państwowych winna przekroczyć o 168 proc. poziom z roku 1949. Wzrost produkcji roślinnej winien wynieść 123 proc, a produkcji zwierzęcej 353 proc.

Ogólna powierzchnia zbiorów gospodarstw państwowych winna osiągnąć 1.935 tys. ha, tj. wzrosnąć o 61 proc. w szczególności powierzchnia zbiorów wzrośnie: pszenicy — o 69 proc., jęczmienia — o 83 proc., buraków cukrowych — o 68 proc., roślin oleistych — o 93 proc., roślin włóknistych — o 160 proc. i roślin pastewnych — o 99 proc.

Zbiory 4 zbóż winny w r. 1955 wzrosnąć o 87 proc., a w szczególności: pszenicy — o 117 proc., żyta — o 62 proc. jęczmienia — o 145 proc. owsa — o 77 proc.

Ogólny zbiór 4 zbóż winien wynieść 1.776 tys. ton, przy średnich plonach pszenicy o 30 proc. większych niż w roku 1949, żyta o 28 procent, jęczmienia o 35 proc. i owsa o 32 proc.

Należy zapewnić wzrost zbiorów: ziemniaków o 219 proc., buraków cukrowych — o 175 proc., roślin oleistych — o 165 proc.

Przeciętne plony ziemniaków winny być o 67 proc. większe, niż w r. 1949, buraków cukrowych o 66 proc. a roślin oleistych o 38 proc. Należy osiągnąć w gospodarstwach państwowych w roku 1955 wzrost pogłowia inwentarza żywego: koni o 59 proc., bydła o 215 proc., trzody chlewnej o 320 proc., owiec o 358 proc. Pogłowie drobiu wzrośnie około 40-krotnie w porównaniu z rokiem 1949.

W zakresie rybołówstwa śródlądowego gospodarstw państwowych należy odbudować i urządzić 16,2 tys. ha stawów rybnych. Należy osiągnąć wzrost powierzchni zagospodarowanej w gospodarstwie jeziorowym o 130 tys. ha.

Wydajność pracy na jednego pracownika w PGR wzrośnie o około 90 proc.

Należy osiągnąć obniżenie kosztów własnych produkcji w gospodarstwach państwowych przynajmniej o 30 proc.

Należy zaopatrzyć rolnictwo w okresie planu w maszyny rolnicze ogólnej wartości około 650 mil. zł. w cenach niezmiennych, a jednocześnie polepszyć ich jakość i znacznie rozszerzyć asortyment pod kątem potrzeb gospodarki uspołecznionej.

W okresie Planu należy dostarczyć Państwowym Gospodarstwom Rolnym i Państwowym Ośrodkom Maszynowym siewników traktorowych do zbóż 12.000 szt., snopowiązałek traktorowych 10.050 szt., kombajnów do zbóż 1.800 szt., kosiarek traktorowych 5.350 szt., traktorowych sadzarek do ziemniaków 5.330 szt., młocarni motorowych a 15 q na godz. 2.575 szt., kopaczek traktorowych do ziemniaków 5.700 szt.

Należy zapewnić łączne zaopatrzenie rolnictwa w traktory (w przeliczeniu na traktory o mocy 15 KM) w ilości 80,7 tys. szt.

Należy zelektryfikować 8.900 gromad.

Rozwój komunikacji i łączności

W związku z rozwojem życia gospodarczego należy zapewnić zwiększenie przewozów towarowych w roku 1955 wszystkimi środkami transportu do 323 milionów ton, tj. o 117 proc. oraz przewozów osobowych do 1.082 mil. osób tj. o 104 proc. w porównaniu z r. 1949.

Należy wybudować **nowe linie kolejowe o łącznej długości 704 km., należy przeprowadzić pełną elektryfikację linii Katowice — Częstochowa — Warszawa z odgałęzieniem Koluszki — Łódź i linii Wejherowo** Pruszcz. Należy zelektryfikować ruch osobowy w obrębie węzła warszawskiego oraz rozdbudować węzły i stacje w rejonie Nowej Huty, przebudować i zmodernizować węzły kolejowe: warszawski, górnośląski, gdańsko-gdyński oraz odbudować 1.037 km. torów kolejowych.

Ustawa przewiduje osiągnięcie wzrostu wydajności pracy na kolejach normalno - torowych o co najmniej 52 proc. Należy osiągnąć obniżenie kosztów własnych na kolejach o co najmniej 17 proc.

W publicznym transporcie samochodowym należy zwiększyć tabor do ok. 2.400 autobusów, a samochodów ciężarowych do 11.200. Należy zwiększyć wydajność pracy w publicznym transporcie samochodowym o 67 proc. i uzyskać obniżkę kosztów własnych o 32 proc.

Ogólna liczba samochodów ciężarowych wzrośnie o przeszło 100 proc.

Należy wybudować ponad 6,5 tys. km. nowych dróg o nawierzchni twardej i przebudować około 4 tys. km. nawierzchni drogowej na typ wyższy.

W żegludze śródlądowej należy zapewnić przewiezienie 2 milionów ton towarów.

W okresie Planu zostanie zrealizowany pierwszy etap budowy wielkiej magistrali wodnej Wschód — Zachód, drogą kanalizacji Bugu na odcinku od Brześcia do Modlina i regulacji środkowej Wisły.

Należy powiększyć ilość jednostek **floty handlowej o 186 proc., a jej nośność o 208 proc.**

Z rozdziału III:

Podniesienie dobrobytu materialnego i kulturalnego ludności

Wzrost stopy życiowej ludności wyniesie 50—60 proc. w porównaniu z rokiem 1949. Nastąpi to przez:

zwiększenie stanu zatrudnienia;
masowe szkolenie nowych kadr i podnoszenie kwalifikacji zawodowych;
wzrost płac w oparciu o wzrastającą wydajność pracy;
obniżkę cen towarów szerokiego spożycia;
znaczne zwiększenie obrotów handlu detalicznego;
wydatne zwiększenie nakładów na gospodarkę komunalną i mieszkaniową,
wydatny wzrost nakładów na rozwój kultury, nauki i oświaty;
ochrony zdrowia, kultury fizycznej i pomocy społecznej.

W celu zapewnienia planowego wzrostu produkcji i usług, stan zatrudnienia w gospodarce socjalistycznej poza rolnictwem osiągnie 5,7 miliona osób, tj. wzrośnie o 60 proc. w porównaniu z rokiem 1949. Udział kobiet w ogólnej liczbie zatrudnionych w gospodarce socjalistycznej wzrośnie do 33,5 proc. przez przyjęcie do pracy w okresie Planu około 1.230 tys. kobiet.

Na podstawie wzrostu wydajności pracy realne zarobki robotników i pracowników umysłowych w gospodarce socjalistycznej wzrosną przeciętnie w r. 1955 o 40 proc. w porównaniu z r. 1949.

Ustawa wyznacza zadanie wydatnego zwiększenia udziału robotników wynagradzanych na zasadzie akordu.

Ogólna wartość masy towarowej w handlu detalicznym w cenach 1950 r. wzrośnie w r. 1955 prawie dwukrotnie w porównaniu z r. 1949. Detaliczny obrót towarowy w handlu państwowym i spółdzielczym wzrośnie do ponad 3.000 mld. zł. w cenach z roku 1950, tj. o 238 proc. Należy rozszerzyć sieć detalicznego handlu do 88 tysięcy punktów sprzedaży, tj. przeszło dwukrotnie.

Zwiększy się spożycie w zakresie artykułów przemysłowych i rolnych. W szczególności spożycie mąki pszennej wzrośnie o 34 proc., masła o 165 proc., jaj o 12 proc., cukru o 26 proc., mięsa wieprzowego o 41 proc., mięsa wołowego i cielęcego o 68 proc., tkanin i konfekcji bawełnianej o 41 proc., tkanin i konfekcji wełnianej o 38 proc., obuwia skórzanego o 76 proc., mydła i proszku do prania o 73 proc., odbiorników radiowych o 311 proc.

W handlu detalicznym należy osiągnąć wzrost wydajności pracy mierzonej wartością obrotu na jednego zatrudnionego o co najmniej 45 proc. W całym handlu uspołecznionym należy osiągnąć obniżkę kosztów rzeczowych o co najmniej 15 proc.

W okresie Planu należy wybudować 723 tysiące izb mieszkalnych, w tym w ramach akcji budownictwa **indywidualnego dla świata pracy przy pomocy państwa — ok. 54 tys. izb.**

Należy zwiększyć długość sieci wodociągowej o 15 proc., a kanalizacyjnej o 18 proc., zaopatrzyć w wodociągi 41 miast, pozbawionych dotychczas tych urządzeń, a w urządzenia kanalizacyjne 36 miast.

Należy zwiększyć liczbę tramwajów o 48 proc., trolleybusów o 263 proc., autobusów o 99 proc.

W okresie Planu należy zwiększyć liczbę absolwentów szkół zawodowych do ponad 1 miliona osób, w tym ponad 700 tys. absolwentów szkół 1 stopnia i ponad 300 tys. absolwentów 2 stopnia.

W szczególności w okresie Planu należy osiągnąć:

w zakresie szkolenia kadr dla przemysłu i transportu liczbę 580 tys. absolwentów;

w zakresie szkolenia kadr dla budownictwa liczbę 44 tys. absolwentów;

w zakresie szkolenia rolniczego 79 tys. absolwentów, kładąc specjalny nacisk na wyszkolenie techników rolniczych, niezbędnych dla państwowych gospodarstw rolnych i rolniczych spółdzielni produkcyjnych;

w zakresie szkolenia ekonomiczno-handlowego 205 tys. absolwentów.

Ponadto należy wyszkolić na kursach kwalifikacyjnych 1 i 2 stopnia 336 tys. osób, w tym 244 tys. osób w kierunku technicznym. W szkołach wyższych należy wyszkolić w okresie Planu ogółem około 146 tys. absolwentów.

Zwiększy się liczba miejsc w domach akademickich do ponad 51 tys. w roku 1955, tj. 3-krotnie w porównaniu z rokiem 1949.

Należy zwiększyć liczbę dzieci w przedszkolach do 560 tys. w r. 1955, tj. o 95 proc.

Liczbę absolwentów klasy 7-ej szkół podstawowych zwiększyć w r. 1955 do 350 tysięcy, tj. o 61 proc. W tym na wsi o 89 proc., a liczbę izb lekcyjnych w tych szkołach do 87 tys., dzięki czemu zmniejszy się obciążenie izb szkolnych o ok. 15 proc.

Należy zwiększyć liczbę wydawanych książek i broszur o 90,6 proc., a roczny nakład dzienników o 82 proc.

Należy zwiększyć liczbę abonentów radiowych do 3,2 miliona.

Należy zwiększyć liczbę kin miejskich do 789 wobec 503 w r. 1949. Na wsi należy zwiększyć liczbę kin stałych do 3.300.

W zakresie rozwoju społecznej służby zdrowia należy zwiększyć liczbę łóżek szpitalnych o 38,1 proc., liczbę przychodni miejskich i ośrodków zdrowia o 99 proc., należy zwiększyć liczbę lekarzy o około 75 proc.

Należy zwiększyć liczbę żłobków o 146 proc. Akcją wczasów należy objąć w r. 1955 ponad 1 milion pracowników, w tym 741,5 tys. pracowników fizycznych.

Z rozdziału IV:

Rozwój gospodarczy województw

W okresie Planu zostanie zapoczątkowany długotrwały proces, zmierzający do bardziej równomiernego rozmieszczenia sił wytwórczych oraz urządzeń socjalnych i kulturalnych na przestrzeni całego kraju. Zostaną zmniejszone nierówności w rozwoju życia gospodarczego i kulturalnego, będące rezultatem warunków rozwoju Polski w okresie kapitalizmu.

W szczególności należy rozwinąć przemysł na terenie województw krakowskiego i rzeszowskiego, rozpocząć budowę nowych ośrodków przemysłowych w rejonach Konina — Kłodawy, Łomży — Ostrołęki, dolnej Noteci i Lublina.

Rozbudować przemysł na zaniedbanych gospodarczo obszarach województw: białostockiego, olsztyńskiego, lubelskiego oraz kieleckiego. Zrealizować dalszy poważny etap prac w dziale odbudowy i rekonstrukcji Warszawy, jako socjalistycznej stolicy państwa ludowego, zapewnić stolicy mocny trzon proletariacki poprzez rozbudowę przemysłu w Warszawie i jej najbliższych okolicach.

Z rozdziału V:

Postanowienia końcowe

Postanowienia końcowe ustawy głoszą m. inn.:

Powierza się Radzie Ministrów systematyczną kontrolę wykonania 6-letniego Planu rozwoju gospodarczego i budowy podstaw socjalizmu oraz upoważnia się Radę Ministrów do wprowadzenia w ramach przedstawionych Sejmowi do zatwierdzenia projektów rocznych narodowych planów gospodarczych, koniecznych w toku praktycznej realizacji Planu 6-letniego uzupełnień i zmian w zadaniach wynikających z niniejszej ustawy.

Poleca się ministerstwom, przedsiębiorstwom, zakładom i instytucjom uspołecznionym zapewnić warunki, które umożliwią wszechstronny udział robotników, mas pracującego chłopstwa i inteligencji pracującej w dziele urzeczywistnienia zadań Planu 6-letniego na podstawie socjalistycznego współzawodnictwa pracy.

Pracowity dzień Sejmu

Izba zatwierdziła szereg dekretów rządowych i projektów nowelizacji ustaw

WARSZAWA (PAP). — 84 posiedzenie Sejmu Ustawodawczego RP. w dniu 20 lipca br. otworzył **wicemarszałek Barcikowski.**

Po załatwieniu formalności wstępnych wicemarszałek Barcikowski powiadomił Izbę, że w związku z akcesem Stronnictwa Pracy do Stronnictwa Demokratycznego wpłynął list od posłów z klubu poselskiego Stronnictwa Pracy: Tadeusza Michejdy, Stefana Brzezińskiego, Aleksandra Olchowicza, Józefa Maciejewskiego, Kazimierza Groszyńskiego, Stanisława Małolepszego, Henryka Trzebińskiego i Antoniego Urbańskiego z zawiadomieniem o ich przejściu do klubu poselskiego Stronnictwa Demokratycznego.

Izba uchwaliła następnie uzupełnienie porządku dziennego jeszcze jednym punktem, a mianowicie: pierwsze czytanie **rządowego projektu ustawy o zniesieniu sankcji oraz ograniczeń w stosunku do osób, które zgłosiły swą przynależność do narodowości niemieckiej.**

Przystępując do porządku dziennego Izba odesłała powyższe projekty ustaw po odbyciu pierwszego czytania do Komisji Prawniczej i Regulaminowej.

ABSOLUTORIUM DLA GOSPODARKI FINANSOWEJ RZĄDU

Następnie Izba zatwierdziła przedstawione przez Rząd **zamknięcia rachunków państwowych za okres od 1 kwietnia do 31 grudnia 1946 r. oraz za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1947 r.**

Sejm udzielił Rządowi absolutorium co do budżetowej gospodarki finansowej za oba te okresy.

USTAWA O WYKUPIE NIECZYNNYCH MASZYN

Pos. Mitura (ZSL) w imieniu Komisji Planu Gospodarczego i Budżetu zreferował rządowy projekt ustawy **o rejestracji maszyn i przymusowym wykupie nieczynnych maszyn przemysłowych.**

Ustawę przyjęto bez dyskusji.

USTAWA O PROKURATURZE RP

Po krótkiej przerwie wicemarszałek Barcikowski wznawia obrady i udziela głosu **pos. Chajnowi (SD),** który składa sprawozdanie Komisji Prawniczej i Regulaminowej o rządowym projekcie ustawy **o Prokuraturze Rzeczypospolitej Polskiej.**

Omawiając zakres działania prokuratury sprawozdawca stwierdza, że w zakresie organizacyjnym i w zakresie działania, organa prokuratury będą wyodrębnione od sądownictwa. **Będą organem władzy niezależnej,** zbudowane na zasadach centralizmu i podporządkowane Generalnemu Prokuratorowi, którego powołuje i odwołuje Rada Państwa. **Prokuratura w myśl nowej ustawy przejmie funkcje pełnione przez Komisję Specjalną.**

W głosowaniu **Sejm przyjął ustawę jednomyślnie w drugim,** a następnie **w trzecim** czytaniu.

ZMIANA DEKRETU O KOMISJI SPECJALNEJ

Sprawozdanie Komisji Prawniczej i Regulaminowej o rządowym projekcie ustawy o zmianie dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o utworzeniu i zakresie działania Komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym złożył również pos. Chajn (SD).

Poseł - sprawozdawca stwierdził, **że nowelizacja dekretu o Komisji Specjalnej jest jedną z konsekwencji uchwalonej ustawy o Prokuraturze.**

Zmiany w zakresie działania Komisji Specjalnej poprzez powiązanie delegatur komisji z wojewódzkimi radami narodowymi rozszerzą bazę społeczną organów komisji, co **ułatwi zadanie walki z przestępczością.** Dotychczasowe funkcje komisji orzekania grzywny, osadzenia w obozie pracy przymusowej itd., zostają poszerzone o nowy rodzaj kary — **orzeczenie zakazu pobytu sprawcy czynu przestępczego w województwie dotychczasowego miejsca zamieszkania na okres od lat 5-ciu.**

Izba przyjęła ustawę bez dyskusji.

ZMIANA USTAWY O USTROJU SĄDÓW

Sprawozdanie Komisji Prawniczej i Regulaminowej o rządowym projekcie ustawy **o zmianie prawa o ustroju sądów powszechnych złożył pos. Gross (PZPR).**

DEKRET O PUBLICZNEJ GOSPODARCE LOKALAMI

Sprawozdanie Komisji Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej o rządowym projekcie ustawy, zmieniającej dekret **o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu — złożył pos. Nowicki (PZPR).**

Po szczegółowej analizie przepisów ustawy pos. Nowicki wnosi o jej uchwalenie wraz z poprawkami komisji. Ustawę w drugim i trzecim czytaniu **Sejm jednomyślnie uchwalił.**

Ustawa o zniesieniu sankcji i ograniczeń

w stosunku do osób, które zgłosiły przynależność do narodowości niemieckiej

Przemówienie wicepremiera tow. Zawadzkiego

Występując w 6 rocznicę odrodzenia Polski z projektem ustawy o zniesieniu sankcji oraz ograniczeń w stosunku do osób, które zgłosiły swą przynależność do narodowości niemieckiej — rozpoczął wicepremier Zawadzki — **rząd kierował się następującymi motywami:**

W ciągu z górą 5 lat swego ludobójczego panowania na ziemi polskiej okupant hitlerowski stosował wprowadzanie tzw. „niemieckiej listy narodowościowej" jako jednego ze środków wewnętrznego rozbicia, germanizacji i niszczenia narodu polskiego.

Polityka ta wspierana okrutnym terrorem spotykała się ze zdecydowanym i wciąż narastającym oporem ogromnej jego większości.

Opór ten nabrał nowych form organizacyjnych oraz świadomego i celowego wyrazu politycznego jako walki o narodowe i społeczne wyzwolenie z chwilą, gdy na czele tej walki stanęła Polska Partia Robotnicza, a następnie, również powstała z jej inicjatywy Krajowa Rada Narodowa. Opór ten zmobilizował do walki coraz szersze masy ludu polskiego, podnosił je na duchu, wlewał w nie wiarę w zwycięstwo i wyzwolenie — uchronił, jako jedyny skuteczny, środek ogromną większość narodu przed eksterminacją, przed całkowitym wyniszczeniem, pozwolił dotrwać do chwili wyzwolenia przyniesionego Polsce przez bohaterską Armię Radziecką.

Stosując bestialski indywidualny i masowy terror, rujnując dorobek życiowy wielu ludzi pracy, używając gróźb obozu koncentracyjnego oraz wszelkiego rodzaju podstępnych metod i chwytów okupant zdołał wciągnąć na tzw. volkslistę pewną ilość obywateli polskich, szczególnie znaczną na ziemiach, które w ciągu wieków znajdowały się pod panowaniem niemieckim. Na ziemiach tych (np. na Śląsku) władze okupacyjne, stosując masowy przymus i nacisk w wielu wypadkach przyznawały jednocześnie volkslistę (w tej liczbie tzw. drugą grupę), zarówno poszczególnym rodzinom, jak i całym osiedlom bez ich woli i wiedzy.

Znalazła się jednak pewna ilość jednostek w różnych dzielnicach kraju, rzeczywistych odszczepieńców od narodu, którzy z własnej woli, dla własnych wygód i korzyści zgłosili się na niemiecką listę narodową i wysługiwali okupantowi. Ota czała ich powszechna pogarda i potępienie społeczeństwa polskiego.

Trzeba stwierdzić — ciągnął dalej wicepremier Zawadzki — **że tych drugich było o wiele mniej niż pierwszych i że znaczna ich część poniosła zasłużoną karę z wyroków sądów polskich po wyzwoleniu kraju. Trzeba też stwierdzić, że na załamywanie się ludzi na terenach przymusowego masowego stosowania volkslisty (Śląsk, Pomorze) wpływał nie tylko terror okupacyjny i nie tylko perfidna i podstępna polityka hitlerowska, lecz także oportunistyczna polityka rządu emigracyjnego oraz jego ekspozytur w kraju, zalecających polskiej ludności tych ziem uległość wobec okupanta w imię fałszywej koncepcji rzekomego ratowania w ten sposób „polskości na tych ziemiach".**

Trzeba też stwierdzić, że na załamywanie się jednostek w różnych częściach kraju wywarła zgubny wpływ postawa niektórych polskich biskupów i duchownych, zalecających wiernym w listach pasterskich i z ambon pokorę i posłuszeństwo wobec władz okupacyjnych, a nawet współpracę z nimi.

Rząd i władza Polski Ludowej, nie usprawiedliwiając żadnego wypadku zgłoszenia przez obywatela polskiego przynależności do narodowości niemieckiej, wykazały od początku swej działalności zrozumienie dla trudnej i tragicznej sytuacji, w jakiej wielu z nich znalazło się, zwłaszcza w szczególnych warunkach na części Ziem Zachodnich. Dlatego też znaczna większość tych ludzi na wspomnianych terenach nie podlegała sankcjom karnym, co znalazło również wyraz w dekrecie z dnia 28 czerwca 1946 r.

Zgłaszając projekt ustawy braliśmy i bierzemy pod uwagę i ten fakt, że burżuazyjno - obszarnicza Polska przedwrześniowa nie sprzyjała rozwojowi świadomości i hartu narodowego wśród polskiej ludności tych części Ziem Zachodnich, które zostały wyzwolone i wróciły do Polski po pierwszej wojnie światowej (część Górnego Śląska i Pomorza).

Bierzemy też pod uwagę fakt, że **ogromna większość osób,** które na tych terenach, ulegając naciskowi hitlerowskiemu, zgłosiły lub podpisały tzw. volkslistę, **włączyła się po wyzwoleniu czynnie do pracy w przemyśle i rolnictwie, do pracy nad odbudową kraju i bierze dziś udział w naszym budownictwie socjalistycznym, które wykorzenia z człowieka przywary egoistycznego i kosmopolitycznego wychowania burżuazyjnego i wychowuje go w nowym duchu, w duchu głębokiego patriotyzmu ludowego i ofiarnego oddania swej ojczyźnie.**

Część tych ludzi jednak wciąż znajduje się w stanie oskarżenia — mówił dalej wicepremier Zawadzki. — **Chcemy zdjąć z nich wiszącą nad nimi groźbę wyroku sądowego, a w szczególności oszczędzić tej hańby ich dzieciom, które nie zawiniły i które staną się dobrymi Polakami pod wpływem nowego wychowania w Polsce Ludowej.**

Chcemy wszystkim tym, mając na uwadze przede wszystkim ludzi pracy, którzy w tragiczne lata okupacji zawinili odstępstwem od swego narodu i swej polskiej ojczyzny **dać możność naprawienia swych win w pracy dla Polski Ludowej. Chcemy położyć kres wszelkiej dyskryminacji w stosunku do nich, a zarazem wyrównać niezmierzoną krzywdę, która spotkała z rąk okupanta rodzimą ludność polską, na zachodnich terenach masowego, przymusowego narzucania volkslisty.**

Przedłożony Wysokiej Izbie projekt ustawy — oświadczył mówca — **znoszącej istniejące dotąd sankcje oraz ograniczenia w korzystaniu w pełni z praw obywatelskich przez osoby winne zgłoszenia niemieckiej przynależności narodowej ,stanowić będzie doniosły akt prawny w naszych stosunkach powojennych. Warunki do tego aktu dojrzały na drodze ugruntowania się i wzmocnienia władzy ludowej w Polsce oraz jej ogromnych osiągnięć we wszystkich dziedzinach życia politycznego, gospodarczego i społecznego.**

Wydanie tego aktu przypadnie na pierwsze półrocze zwycięskiej realizacji naszego wielkiego Planu 6-letniego, planu dalszej budowy siły i potęgi gospodarczej Polski Ludowej, oraz dobrobytu jej mas pracujących, planu budowy podstaw socjalizmu w Polsce.

Chcemy, by wszyscy ludzie pracy wzięli najczynniejszy udział w tym wielkim budownictwie, w budownictwie, które w oparciu o potężny, kroczący do komunizmu, wielki i bratni Związek Radziecki ma uniemożliwić powtórzenie się na ziemi polskiej tragedii 1939 r. — 1945 r.

W stosunku zaś do tych, którzy wykorzystując uzyskaną volkslistę, działali świadomie w służbie zaborczych i ludobójczych interesów okupanta hitlerowskiego, działalnością swoją przynosili szkodę i krzywdę narodowi polskiemu, zdradzili naród, stali się faszystowsko - hitlerowskimi zbrodniarzami — stosować będziemy z całą bezwzględnością surowe przepisy dekretu z 31 sierpnia 1944 r., zaostrzając nieustannie naszą czujność w oparciu o zdrową, miłującą swój kraj, swą ojczyznę, olbrzymią większość naszego narodu.

Wicepremier Zawadzki w imieniu rządu wnosi o uchwalenie przedłożonej ustawy.

Przemówienie wicepremiera Zawadzkiego przyjęte zostało przez Izbę długotrwałymi oklaskami.

Sprawozdanie komisji prawniczej i regulaminowej o rządowym projekcie ustawy, o zniesieniu sankcji oraz ograniczeń w stosunku do osób, które zgłosiły swą przynależność do narodowości niemieckiej **złożył pos.** Żmijewski (PZPR).

W 6 rocznicę Manifestu Lipcowego

Srebrne Krzyże Zasługi i odznaczenia

dla przodowników ZPB im. Stalina

W sali Domu Kultury przy Zakładach Stalinowskich odbyła się wczoraj uroczysta akademia, poświęcona 6 rocznicy Manifestu PKWN.

Na uroczystość przybyli sekretarz KŁ tow. Kędrak i przewodniczący Z. G. Zw. Zaw. Włókniarzy tow. Krzywański.

Sprawozdanie z osiągnięć produkcyjnych i socjalnych załogi Zakładów im. Stalina złożył tow. Egierski — dyrektor produkcji.

Przewodniczący rady zakładowej tow. Augustyniak podsumował wyniki wykonania zobowiązań produkcyjnych w Czynie Lipcowym.

W Zakładach Stalinowskich, poza wykonanymi zobowiązaniami stanęło do „Wart Pokoju" 4.000 robotników i robotnic.

Zasadniczy referat polityczny o dorobku naszego kraju w okresie 6 lat wygłosił II sekretarz Komitetu Dzielnicy Fabrycznej tow. Tomczyk.

Kulminacyjnym punktem uroczystości było udekorowanie odznaczeniami i krzyżami zasługi wybitnych przodowników pracy.

Srebrne Krzyże Zasługi otrzymały dwie prządki Natalia Zimoń i Helena **Gorąca oraz tkaczka Maria Trawińska.**

Ordery przodowników pracy otrzymały prządki Leokadia Figlus, Apolonia Pilarska, Katarzyna Malicka, Anna Lewandowska, Józefa Kucharska, Marta Deredas, Antoni Krawczyk oraz racjonalizator Henryk Grams, kierownik tkalni Henryk Urbaniak, przędzalnik Marian Łabędowicz i farbiarz Bolesław Domagała.

Chłopi przy boku robotników

Wieś masowo podejmuje i przekracza zobowiązania lipcowe

Do potężnego **zrywu klasy robotniczej** ku uczczeniu VI rocznicy PKWN masowo również przyłączyli się **chłopi.** Liczne zobowiązania chłopów zostały już wykonane, a często przekroczone.

Gromady Dębina i Dąbrowa w powiecie łaskim przystąpiły do współzawodnictwa w terminowym zakończeniu akcji żniwnej do dnia 22 lipca. W wyniku współzawodnictwa, w obu gromadach plan został wykonany przed terminem. W Dębinie koszenie żyta wykonano w 100 procentach, podorywki i zasiewy poplonów — w 95 proc., w Dąbrowie żyto skoszono w 100 proc., do dnia 14 bm., a podorywki i zasiewy poplonów — wykonano w 90 proc.

Na podkreślenie zasługuje masowy udział kobiet wiejskich przy podejmowaniu i wykonywaniu zobowiązań w ramach Czynu Lipcowego.

* * *

Kobiety wiejskie w **Krzyżanowie** dotrzymały swego zobowiązania, dostarczając do punktów skupu o 30 proc. więcej jaj i mleka.

Dla uczczenia rocznicy PKWN, do nowozorganizowanego koła TPPR w Krzyżanowie zapisała się większość miejscowych mieszkańców. **Koło Gospodyń Wiejskich w Sikawie i koło LZS w Złoczewie ku uczczeniu Święta Odrodzenia przekazały kwotę zł 6.000 na rzecz walczącej o wolność Korei.** Gromadą Wróblew w hołdzie 6 rocznicy Odrodzenia wykonała dodatkowe prace melioracyjne, oczyszczając 6.530 metrów rowów.

* * *

Meldunki o wykonywaniu zobowiązań chłopskich napływają masowo w dalszym ciągu. (ib.)

Księża-patrioci Łodzi i województwa

potępiają zbrodniczą agresję imperialistów w Korei

W dniu 20 bm. odbyło się w Łodzi plenarne zebranie Zarządu Komisji Księży przy Związku Bojowników o Wolność i Demokrację.

Zebranie zagaił ks. Pasternak, proboszcz parafii Charłupia Wielka w pow. sieradzkim, zapraszając do prezydium m. in. nowego sekretarza łódzkiego Zarządu Komisji Księży przy Zw.. Bojowników o Wolność i Demokrację, ks. Andrysiaka, ks. Chrulewicza, ks. Sulwińskiego oraz ks. Wociala.

Zabierając głos w sprawie wypadków w Korei, **ks. Józef Sulwiński, proboszcz parafii Zelów,** stwierdził z całym przekonaniem, że **„wojna to kwestia zysków pewnych grup fabrykanckich i imperialistycznych. Wojna na Korei to właśnie dla imperialistów kwestia baz wojennych, kwestia zysków. W napaści na walczący o wolność kraj kolonialny kryje się wielka podłość i zbrodnia, które należy z całą stanowczością potępić".**

Mocno i zdecydowanie brzmiały również pełne potępienia dla sprawców agresji koreańskiej słowa **ks. Feliksa Litewki, proboszcza z Chełmów.**

„Wiemy — oświadczył ks. Litewka, — że po ostatniej wojnie imperialiści nękają ludzkość tzw. zimną wojną, której epilogiem jest właśnie Korea. Imperializm usiłuje w tym wypadku brutalnie żerować na rzekomo „rasowo niższym" narodzie kolonialnym.

I dlatego, w imię wolności i sprawiedliwości, musimy postawić sprawę Korei tak, jak stawiamy sprawę walki o pokój. Musimy potępić każdego, kto w grabieżczych celach wyciąga łapy po cudzą ziemię, do jakiejkolwiek „rasy" czy „narodu" by ona nie należała. Obowiązkiem naszym jest bronić praw ludzkości do życia wolnego, do pokoju".

Ogromne oburzenie zebranych z powodu bestialskiej napaści imperialistów na Ludową Koreę znalazło niezwykle mocne i zdecydowane sformułowanie w jednomyślnie, wśród oklasków zebranych, uchwalonej rezolucji.

Związek Radziecki na straży wolności narodów

Prasa światowa o odpowiedzi Towarzysza Stalina na pismo Pandita Nehru

BUKARESZT (PAP). — Dzienniki rumuńskie w dalszym ciągu komentują odpowiedź **Józefa Stalina** na pismo premiera Indii Pandita Nehru. Dziennik „Uniwersul" w artykule zatytułowanym **„Słowo Wielkiego Stalina — słowo pokoju i przyjaźni między narodami"** pisze m. in.: **Odpowiedź Generalissimusa Stalina raz jeszcze potwierdza, że kraj radziecki jest obrońcą niezależności narodów wielkich i małych. Odpowiedź Stalina raz jeszcze demonstruje stanowisko Związku Radzieckiego wobec Chin Ludowych, które powinny być reprezentowane w Radzie Bezpieczeństwa.** Podczas gdy w Kongresie Stanów Zjednoczonych senatorzy reakcyjni domagają się rzucenia bomby atomowej na naród koreański i posyłają na śmierć tysiące Amerykanów, **Wódz kraju socjalizmu zasyła ludzkości orędzie pokoju.**

Dziennik „Viaca Capitalei" wskazuje, że odpowiedź **Józefa Stalina jest olbrzymim wkładem do dzieła pokoju. Podobnie jak we wszystkich zagadnieniach światowych** — stwierdza dziennik—**Wielki Wódz Związku Radzieckiego Józef Stalin w swej odpowiedzi na pismo Pandita Nehru wyraził konsekwentną radziecką politykę obrony pokoju, poszanowania Karty Narodów Zjednoczonych, poszanowania praw wszystkich narodów.**

* * *

SOFIA (PAP). — Dziennik „Rabotniczesko Dielo" w artykule wstępnym pisze, że **odpowiedź Stalina na pismo Pandita Nehru stwarza możliwość położenia kresu działaniom wojennym w Korei, zadośćuczynienia realizacji słusznych praw narodu koreańskiego i usunięcia niebezpieczeństwa, zagrażającego pokojowi światowemu. Walka o pokój** — pisze dalej dziennik — **zawsze łączy się z imieniem Stalina. Z bezgraniczną wdzięcznością witają narody w tej liczbie i naród bułgarski stalinowską troskę o pokój.**

Dziennik „Narodna Mładzież" pisze m. in. że **Związek Radziecki zawsze prowadził i prowadzi politykę pokojową i obecnie w obliczu agresji amerykańskiej na Koreę, ZSRR i Józef Stalin osobiście wyrażają gotowość użycia swego ogromnego międzynarodowego autorytetu w celu pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej.**

* * *

PEKIN (PAP). — Jak donoszą z Phenjanu, wszystkie dzienniki koreańskie opublikowały na czołowym miejscu pełny tekst pism Józefa Stalina i Pandita Nehru w sprawie pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej. Dzienniki „Nodon Sinmun", „Mindiu Czoson" i wiele innych publikuje oświadczenie poszczególnych działaczy w tej sprawie. Wiceprzewodniczący KC Partii Demokratycznej Korei Północnej Ten Sen En stwierdza, że **odpowiedź Józefa Stalina jest wyrazem konsekwentnej polityki zagranicznej Związku Radzieckiego, który broni pokoju i bezpieczeństwa narodów całego świata. Odpowiedź ta jest całkowicie zgodna z interesami narodu koreańskiego i wszystkich narodów miłujących pokój. Związek Radziecki domagał się zawsze, aby przy rozważaniu kwestii koreańskiej respektować opinię narodu koreańskiego i konsekwentnie walczył o realizację tego postulatu.**

Członkowie PZPR przodują

w walce o wykonanie zadań produkcyjnych

KATOWICE (PAP. — W celu zapewnienia wykonania planów produkcyjnych przez wszystkie oddziały, aktywiści PZPR, robotnicy i pracownicy umysłowi huty „Pokój", postanowili nie tylko sami przodować w pracy, ale również przyjść z pomocą innym oddziałom napotykającym na trudności w realizowaniu swoich zadań produkcyjnych. W tym celu 54 członków PZPR, w tej liczbie i kobiety postanowiło przejść do pracy w oddziale wielkich pieców.

Inicjatywę aktywistów partyjnych z huty „Pokój" pierwsi podjęli robotnicy, członkowie PZPR zakładów w Chorzowie, 49 robotników — aktywistów partyjnych tej fabryki przeszło do pracy w oddziale nawozów sztucznych, aby pomóc załodze tego oddziału w wykonaniu planu produkcyjnego.

Junacy SP na froncie walki o wykonanie Planu 6-letniego

Rozkaz specjalny komendanta głównego PO „Służba Polsce"

WARSZAWA (PAP). — W związku z 6 rocznicą wydania historycznego „Manifestu Lipcowego" oraz II rocznicą powstania Związku Młodzieży Polskiej — komendant główny Powszechnej Organizacji „Służba Polsce" wydał do junaczek i junaków, instruktorów i oficerów rozkaz specjalny.

Rozkaz wzywa junaczki i junaków do zwiększenia udziału w walce o wykonanie Planu 6 - letniego, do podnoszenia świadomości ideologicznej, do zaprawiania się coraz lepiej w wychowaniu fizycznym i sporcie

Acheson odrzuca propozycję Pandita Nehru

Nota Achesona do premiera Hindustanu

WASZYNGTON (PAP). — Departament stanu opublikował notę sekretarza stanu Achesona do premiera Indii Pandita Nehru w odpowiedzi na pismo Nehru w sprawie pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej. **Acheson odrzucił propozycję Nehru dopuszczenia rządu ludowego Chin do Organizacji Narodów Zjednoczonych,** oświadczając że uregulowanie problemu chińskiego nie powinno być następstwem „bezprawnej agresji" o którą Acheson gołosłownie oskarża północnych Koreańczyków.

Departament stanu opublikował również odpowiedź Nehru na notę Achesona z 19 lipca. Nehru wskazuje w swej odpowiedzi, że **jego propozycja, zmierzająca do usunięcia istniejącego impasu w Radzie Bezpieczeństwa z tym, aby przedstawiciele rządu ludowego Chińskiej Republiki Ludowej mogli zająć swe miejsce w Radzie i aby Związek Radziecki mógł powrócić do Rady, miała na celu realizację polityki pokoju i poparcie dla ONZ. Propozycja ta „wysunięta została w nadziei, że stworzy odpowiednią atmosferę dla pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej. Nie sądzę, aby dopuszczenie Chin do Rady Bezpieczeństwa pobudzało agresję".**

„Nowe Drogi"

Nr 4 (22)

Ukazał się już Nr 4 (22) „Nowych Dróg" (lipiec — sierpień 1950 r.), poświęcony obradom V Plenum KC PZPR.

W numerze:

przemówienie tow. Bolesława Bieruta,

referat tow. Hilarego Minca,

referat tow. Zenona Nowaka.

obszerne fragmenty wypowiedzi wszystkich uczestników dyskusji, podsumowanie dyskusji przez tow. Minca, przemówienie końcowe tow. Bolesława Bieruta.

Kronika m. Kutna

WAŻNIEJSZE TELEFONY:

22 — Pow. Kom. M. O.
31 — Pow Rada Narodowa
32 — Pow. Zakł. Elektryczny
33 — Miejski Posterunek MO
41 — Straż Pożarna
50 — Miejska Rada Narodowa
102 — Prezydium Pow. Rady Narodowej
91 — Urząd Zdrowia
108 — Pow. Zakł. Ubezp. Wzajemnych, ul. Narutowicza Nr 20

Łódź robotnicza — spółdzielni produkcyjnej

Jak to Konrad Wasilewski spółdzielcom ze Srebrnej pomagał

Władysław Masternak od niedawna jest członkiem spółdzielni produkcyjnej w Srebrnej. Przyjechał zaledwie kilka tygodni temu z biednej wsi powiatu koneckiego, razem z trzema jeszcze podobnymi jemu chłopami. Ale te kilka tygodni wystarczyły, by Masternaka pochłonęły wszystkie sprawy spółdzielni. Zrósł się z nią mocno, kłopoty i trudności całego kolektywu, stały się jego kłopotami, radości i sukcesy jego radościami. No bo przecież ta spółdzielnia, odległa zresztą o dziesiątki kilometrów od jego rodzinnej wsi, stała się jego wyzwoleniem. Przyjechał tu, na lepsze, zostawiając w koneckim lichą, piaszczystą gospodarkę 1,5 morgową. Dostał mieszkanie, otrzymuje już pierwsze wypłaty za przepracowane dniówki. Ludzie patrzą z podziwem na tego obcego chłopa, co to przywędrował do Srebrnej i tak serdecznie zabiera się do roboty.

Bo rzeczywiście Masternak czuje, że spółdzielnia produkcyjna w Srebrnej jest własnością wszystkich chłopów do niej należących. Martwi go gdy jakieś przedsięwzięcie spółdzielców się nie uda, kłopocze się kiedy coś nie idzie po myśli zarządu. Teraz też ma zmartwienie. Od paru dni głowę ma zaprzątniętą żniwami i terminowym ich wykonaniem. — Żeby tylko pogoda dopisywała — medytuje każdego wieczoru, kładąc się spać i każdego ranka z lękiem wygląda przez okno. Jak jest pogoda uśmiech rozjaśnia twarz Masternaka, pochmurne niebo wywołuje u niego złość.

16 lipca Masternak zerwał się rano zły. Niebo było zasnute chmurami, co pewien czas przepadywał deszcz. Masternak szybko się ubrał i wyszedł przed dom, zaczepiając przechodzącego Rosiaka, przewodniczącego spółdzielni.

— Rosiak! Wychodzimy dziś na pole...

— Ludzie nie bardzo chcą — odparł zagadnięty. — Ale trza wyjść choć pogoda niewyraźna. Może choć te 4 hektary byśmy zebrali od strony Konstantynowa. Rosiak chciał jeszcze coś powiedzieć, ale urwał w początku zaczętego zdania. Przed domem bowiem, gdzie stał z Masternakiem zajechało ciężarowe auto, z którego poczęli wysiadać młodzi mężczyźni i kobiety.

— Przyjechaliśmy by wam pomóc w żniwach — krzyknął Jurek Sułkowski ZMP-owiec, pracownik Biura Sprzedaży Przemysłu Precyzyjnego i Optycznego. Musicie nam pokazać, jak się wiąże snopy — dorzuca Jadzia Kowalewska także członkini ZMP.

Masternak i Rosiak stoją zaskoczeni. Nie spodziewali się takiego „najazdu", a do tego w dzień nie rokujący pogody. A tu już nadjeżdżają inne auta wiozące ekipy robotników i pracowników biurowych, którzy doceniając znaczenie terminowego wykonania żniw, pragnęli przyjść z pomocą chłopom członkom spółdzielni produkcyjnej w Srebrnej.

Na autach transparenty *„Łódź robotnicza, niesie pomoc spółdzielcom w pracach żniwnych"*.

W tym czasie, gdy poszczególne ekipy wysiadały z aut, w Masternaka jakby wstąpił nowy duch. Szybko porozumiał się z Rosiakiem.

— Ty zajmij się ludźmi z Łodzi, ja polecę do Milera, żeby zaprzęgał konie. Kowala trza też wyciągnąć spod pierzyny.. Bolek, Bolek — krzyknął do nadchodzącego grupowego Bolesława Błacha. — Szykuj z Jędrzejakiem snopowiązałkę, ja zaraz przylecę z końmi...

Za kilka chwil na pola spółdzielni pomaszerowali łodzianie, a za nimi jechała snopowiązałka zaprzęgnięta w cztery konie. Masternak szedł uśmiechnięty. Pobrzękiwał radośnie kosą i pogadywał z łodzianinem Konradem Wasilewskim.

— Ja tam stale myślę, mówił żeby nasza spółdzielnia na czas wykonała żniwa. Bo to widzicie nasze pierwsze żniwa i w spółdzielni, która przecież dopiero od jesieni wspólnie pracuje. A grunt żniwa na czas zrobić, żeby było chleba pod dostatkiem...

— Macie rację. Żniwa muszą być wykonane w terminie. Dlatego myśmy przyjechali do was, by chociaż trochę pomóc spółdzielni... Dajcie kosę, spróbuję kosić.

Masternak z niedowierzaniem spojrzał na Wasilewskiego i wahająco wręczył mu kosę. Wasilewski zrzucił marynarkę, zawinął rękawy u koszuli, splunął w garść ujął drzewce kosy i zamachnął się. Równy pokos dorodnego żyta, zaczął się układać za nim na rzysku.

Masternak pokiwał głową z uznaniem.

— Ot taka pomoc to rozumiem — zagadał do Jurka Sułkowskiego, który wraz z Jadzią Kowalewską zabierał się do wiązania skoszonego żyta w snopy. — Wczoraj byli tu ze szkoły prawniczej, też z Łodzi. Chłopaki morowe i robotne... Z takimi to się wie, że robota ruszy. 15 hektarów żyta powiązali i ustawili w snopy. Było ich więcej jak was dodał — może ze trzydziestu. Ale robili! Lepiej od nas samych... I z waszą pomocą chyba też skosimy dziś spory kawał... — dorzucił Masternak i poszedł na drugą stronę pola, by pomóc przy ustawianiu snopowiązałki, która czekała, aż kosiarze obkoszą w koło całe pole.

Konrad Wasilewski coraz bardziej oddalał się od grupy wiążącej snopy. Szerokim pokosem zgarniał żyto i choć pot kroplisty wystąpił mu na czole, nie ustawał w robocie. Przyjechał przecież po to, by pomagać, by choć dołożyć się w części do pomyślnego przeprowadzenia żniw.

ZMP-owiec Konrad Wasilewski ma 27 lat. Pracuje jako biuralista w Biurze Sprzedaży Przemysłu Precyzyjnego i Optycznego w Łodzi mieszczącego się przy ulicy Wigury 21. Pięć lat mieszka i pracuje w Łodzi Wasilewski, a przecież nie zapomina nigdy o niedawnym jeszcze życiu we wsi rodzinnej powiatu brzezińskiego. Były to lata przedwojenne, po nich przyszły okupacyjne. Patrzył w tym czasie na gospodarki indywidualne Sadówki, widział biedę chłopów, ich borykanie się z kłopotami, z codzienną biedą na paru morgach. Sam też odczuwał niedostatek i zło biednej gospodarki. Utrzymywali się z trudem. Ojciec nosił się z zamiarem rzucenia roli. Wkońcu zaczął się zajmować murarką. Konradowi Wasilewskiemu 16 letniemu chłopcu spadło na głowę gospodarstwo. Często też, kiedy machał kosą, zbierając kiepskie, anemiczne żyto, zastanawiał się dlaczego to chłopi nie pomyślą o jakiejś lepszej formie gospodarzenia. Myślał o kołchozach radzieckich, o olbrzymich osiągnięciach rolnictwa w kraju Rad. Myślał o tym nowym, które powinno na wieś polską przyjść, myślał o lepszym życiu chłopów.

Dzisiaj pomaga z zapałem spółdzielcom w Srebrnej, chłopom, którzy budują swe lepsze jutro. Ściele się za nim zżęte żyto, a on posuwając się krok za krokiem zagaduje Jurka Sułkowskiego. — Może wieść o nowym życiu, o pomyślnym rozwoju spółdzielni produkcyjnych dotrze do mojej Sadówki i nakłoni chłopów do założenia kolektywu...

Dochodzi południe. Wokół pola stoją już pierwsze kopy. Snopowiązałka jeździ niezmordowanie. Powiększa się obszar skoszonego żyta.

Nikt jednak nie myśli jeszcze schodzić z pola. Pracują razem spółdzielcy — Franciszek Piechowski sekretarz podstawowej organizacji partyjnej, kowal Jędrzejczak, Bolesław Błach, Rosiecki, Masternak z ZMP-owcami i pracownikami biura.

Marię Błaszczyk referentkę handlową, młodą ZMP-ówkę bolą już ręce, kłuje trafiający się miejscami oset. Ale nie przerywa swej pracy, chce sprostać innym. Sołtys Stanisław Prośniak jakby urodził się na i, tak zgrabnie stawia snopki w mendle. Dzielnie mu sekunduje Daniela Cichecka. A przecież większość tej ekipy uczestników, jest po raz pierwszy na wsi i po raz pierwszy bierze udział w żniwach. ZMP-ówka Jadzia Kowalewska nie umiała z początku zabrać się do wiązania snopów. Jurek Sułkowski nie potrafił kosić i parokrotne machnięcie kosą wystarczyło, aby zaryć nią w ziemię. A teraz praca idzie tak, jakby wszyscy oni wiele lat spędzili na wsi.

Masternak wraz z Rosiakiem uśmiechają się radośnie, patrząc na pomoc młodych towarzyszy.

Jest nas trzydziestu członków w spółdzielni. Trochę za mało jak na 215 hektarów. — powiadają. — Ale jak tak dalej pójdzie a do tego jak nam ośrodek maszynowy doda jeszcze żniwiarki, to żyto nasze szybko skosimy.

Solidaryzujemy się z ludem koreańskim

W Kutnie odbyło się zebranie pracowników Służby Ochrony Kolei. Na zebraniu tym po wysłuchaniu referatu podjęto rezolucję treści następującej:

— „My, pracownicy Służby Ochrony Kolei w Kutnie, chcąc uczcić czynem Święto Odrodzenia Polski 22 lipca zobowiązujemy się w liczbie 20 ludzi przepracować po 8 godzin przy żniwach w spółdzielni produkcyjnej w Grochowie.

Chcemy czynem swym zadokumentować ścisłą solidarność z dziełem odbudowy i rozbudowy naszej Ojczyzny.

Potępiamy agresję imperialistów amerykańskich na Koreę, barbarzyńskie bombardowanie ludu koreańskiego, solidaryzujemy się z bohaterską armią koreańską i ludem walczącym o swą wolność.

ZMP-owcy przybyli do Nowosolnej

Koło ZMP przy Komendzie Powiatowej SP w Łodzi przy współudziale komendantów hufców gminnych postanowiło w ramach Czynu Lipcowego przyjść z pomocą wsi w akcji żniwnej. Szesnastu młodych zetempowców i zetempówek we wczesnych godzinach rannych wyruszyło ubiegłej niedzieli do spółdzielni produkcyjnej w Nowosolnej.

Jesteśmy właśnie na polu.

Mimo niepogody i drobniutkiego deszczu młodzież rozebrana „do koszuli" pracuje ochoczo i po kilkunastu minutach rosną „mendle" jak grzyby po deszczu. Robota idzie sprawnie. Dobrym przykładem świeci Longin Ścisłowski — komendant SP. Dzielnie sekunduje mu inspektor R. Kotarski i Janina Dróżka — komendantka hufca gminnego z Rąbienia. Na odpoczynek nie ma czasu.

Naprawdę miło pracuje się w tej gromadce chłopców i dziewcząt zdających sobie sprawę, że pracą przyczyniają się do szybszego ukończenia żniw, że spełniają czyn obywatelski. Nikt nie „obija" się, lecz pracuje tak, jak to potrafi dobry zetempowiec. Okoliczni gospodarze z uznaniem oceniają trud i wyniki pracy młodzieży. „Zaśpiewaj piosenkę nam wesoły, dzielny wichrze" — brzmią słowa wesołej piosenki. Śpiewają ją młodzi żniwiarze wracający z pola. Mają się z czego cieszyć. 5 ha żyta zebrano i ustawiono w mendle w ciągu kilku godzin.

Henryk Czarnecki.

Poco okiennice?

Pisaliśmy w swoim czasie o sklepie tekstylnym w Konstantynowie. Stwierdzić należy, że sklep został urządzony estetycznie i wyposażono go w najbardziej poszukiwane towary włókiennicze. Niestety wystawy sklepu zostały niewiadomo z jakich przyczyn zamknięte na stałe i zabite okiennicami.

Przy sprzedaży trzeba podczas dnia palić światła w sklepie, gdyż przy szczelnie zamkniętych okiennicach nie zawsze klienci wiedzą, jakie towary nabywają i w jakim kolorze.

Wydaje się, że takie zaciemnianie sklepu i kasowanie wystawy nie ma najmniejszego sensu.

Korespondent „Głosu"
J. Mirzejewski.

Lasy zamiast nieużytków

Planowa akcja dolesiania kraju obejmie nie tylko nieużytki i słabe grunty porolne, ale zmierza również do wykorzystania takich terenów jak drogi, pasy przy torach kolejowych, hałdy.

W tym celu Lasy Państwowe dostarczyły Kolejom Państwowym na wiosnę rb. 427 tys. sztuk sadzonek drzew iglastych oraz 87 tys. sztuk sadzonek drzew liściastych na zalesienie nieużytków przy torach kolejowych.

W jesieni przewiduje się prowadzenie dalszych prac zalesieniowych na terenie DOKP Łódź, Kraków, Olsztyn i Gdańsk.

Chodniki trzeba uporządkować

Należało by zająć się uporządkowaniem chodników na ulicy Warszawskie Przedmieście w Kutnie. Na ulicy tej znajduje się rzeźnia i panuje tu ożywiony ruch. W okresach większych deszczów, specjalnie wiosną i jesienią, ulica pokrywa się bajorami, nie do przebycia. Uniemożliwia to dojście do pracy pracownikom rzeźni Prezydium Miejskiej Rady Narodowej powinno wziąć to pod uwagę i przyśpieszyć ułożenie chodników na tej ulicy.

Czesław Matusiak

Czytajcie i rozpowszechniajcie „GŁOS"

Żniwa na ukończeniu!

Zasiewy poplonów w pełnym toku

Trzeba uniemożliwić bogaczom wiejskim spekulowanie nasionami

Akcja żniwna przebiega w dalszym ciągu szybko i planowo. Przodują w niej Państwowe Gospodarstwa Rolne oraz spółdzielnie produkcyjne. PGR zakończyły już koszenie żyta i jęczmienia. Zbiory pszenicy są w pełnym toku. Równie sprawnie postępują naprzód zwózka i stertowanie zbóż.

Spółdzielnie produkcyjne za wyjątkiem spółdzielni w Srebrnej, powiatu łódzkiego, zakończyły koszenie żyta i przystąpiły do zbioru owsa, pszenicy oraz jęczmienia. Spółdzielnie produkcyjne w powiatach: piotrkowskim i rawsko-mazowieckim kończą już zwózkę oraz stertowanie i jeszcze w bieżącym tygodniu przystąpią do pierwszej młocki.

Stosunkowo wczesne rozpoczęcie żniw tego roku, wyjątkowo sprzyja zasiewom poplonów, które będą miały dostateczny czas do rozwoju. W województwie naszym obsiano już około 120 tys. ha poplonów, co stanowi nienotowany dotychczas obszar. Ostatnie przelotne deszcze nie przeszkodziły specjalnie w przebiegu akcji żniwnej, natomiast poważnie przyśpieszą kiełkowanie nasion poplonów.

W dalszym ciągu przeprowadzane są podorywki i zasiewy poplonów, co jest niezbędne w celu zwiększenia ilości pasz dla coraz bardziej rozwijającej się gospodarki hodowlanej. Lecz tutaj poważne utrudnienie stanowi brak nasion poplonów. Gminne spółdzielnie nie są w stanie zaspokoić zapotrzebowania chłopów mało i średniorolnych na nasiona poplonów. Czyż by ich nie było?

Wiadomości z terenu wskazują na to, że nasiona są, lecz ukrywają je bogacze wiejscy dla celów spekulacyjnych. Usiłują oni wykorzystać brak nasion poplonów i sprzedawać swe nadwyżki po lichwiarskich cenach, przewyższających czterokrotnie i pięciokrotnie ceny urzędowe.

Zrozumiałe jest, że nie wszyscy chłopi mało i średniorolni są w stanie zapłacić te wygórowane i lichwiarskie ceny.

Tego rodzaju sytuacja jest wynikiem niewłaściwej organizacji skupu nasion poplonów, prowadzonej przez Centralę Nasion poplonów. Czy nie było by nych spółdzielni „Samopomocy Chłopskiej".

Czynnik społeczny nie wykazał zainteresowania skupem nasion poplonów. Czy nie było by słuszne, aby trójki zbożowe, które przejawiły tyle aktywności podczas akcji skupu zboża, zwróciły również swą uwagę na skup nasion?

W województwach białostockim i bydgoskim było to i jest praktykowane i przyniosło pomyślne wyniki, pozbawiając w ten sposób bogaczy wiejskich jeszcze jednej możliwości spekulowania i wyzyskiwania chłopów mało i średniorolnych.

Sprawa jest pilna i nie można jej bagatelizować. Przed gminnymi i gromadzkimi organizacjami partyjnymi stoi zadanie podjęcia natychmiastowych kroków zaradczych. Zagadnienie to winno się znaleźć na najbliższym posiedzeniu Komitetu Gminnego. Z faktu spekulacji nasionami należy wyciągnąć odpowiednie wnioski. Do akcji powinny również przystąpić terenowe organizacje „Samopomocy Chłopskiej". Wybrane przez mało i średniorolnych chłopów trójki społeczne, winny ujawniać i demaskować spekulanckich kułaków, wykazywać ich złą wolę, a jednocześnie izolować ich od wpływu na rynek wiejski. Z drugiej strony należy bliżej zainteresować się organizacją skupu Centrali Nasion i jej punktami skupu w terenie.

Poco marnować?

Zduńsko-Wolskie Zakłady Bawełniane są rozrzucone po całym mieście. Na niektórych oddziałach znajduje się dużo odpadków drzewa, gałęzi, zniszczonych belek itp. Czy nie byłoby wskazane, aby dyrekcja poczyniła w CZPB starania o zezwolenie rozprowadzenia tych odpadków wśród robotników za pośrednictwem Rady Zakładowej. Jak mi wiadomo, na terenie Łodzi zwyczaj ten jest już dawno wprowadzony w życie i robotnicy płacą po 1 zł. za kilogram odpadków drzewa.

E. Michalak.

Perspektywy rozwoju rolnictwa w Planie 6-cio letnim

Od rozwoju rolnictwa zależy w dużym stopniu rozwój innych gałęzi gospodarstwa narodowego. Dostarcza ono bowiem zarówno żywności dla ludności zatrudnionej w przemyśle i innych zawodach nierolniczych, skupionej przeważnie w miastach, jak również całego szeregu cennych podstawowych surowców dla przemysłu lekkiego. Rolnictwo uczestniczy w naszym eksporcie, zwiększając przez to możliwości przywozu do Polski tych artykułów i surowców, które są nam niezbędne, a których nie wytwarzamy w kraju.

Rozwój rolnictwa jest uwarunkowany szybkim i wszechstronnym rozwojem przemysłu, a zwłaszcza ciężkiego. Dlatego też w planowej gospodarce socjalistycznej przy potężnej rozbudowie przemysłu nie może być mowy o pozostaniu rolnictwa na tym poziomie na jakim było ono w ustroju kapitalistycznym, kiedy skutki zacofania rolnictwa kładły się wielkim ciężarem na barki ludności pracującej na wsi.

Aby dostosować tempo rozwoju rolnictwa w Polsce do tempa rozwoju innych gałęzi gospodarstwa narodowego, a zwłaszcza przemysłu trzeba przejść w rolnictwie od tradycyjnych zacofanych metod gospodarowania w drobnych i średnich gospodarstwach chłopskich do nowych wyższych form, które wyzwalają drobnych i średnich rolników od wyzysku bogaczy wiejskich.

Zdając sobie sprawę z tego, że przejście do wyższych spółdzielczych form gospodarowania na roli jest procesem długotrwałym, państwo ludowe nie pozostawi mało i średniorolnych chłopów ich własnemu losowi. Klasowa polityka agrarna państwa ludowego w okresie Planu 6-letniego polegać będzie na ograniczeniu wyzysku ze strony elementów kapitalistycznych na wsi, na wzmożeniu produkcji drobnotowarowych gospodarstw chłopskich przy zastosowaniu wszechstronnej materialnej i organizacyjnej pomocy państwa ludowego dla spółdzielni produkcyjnych i dla mało i średniorolnych chłopów.

Plan 6-letni przewiduje w roku 1955 wzrost produkcji rolnej na głowę ludności w stosunku do okresu przedwojennego. Produkcja roślinna winna wzrosnąć co najmniej o 30 procent. Nastąpi zmiana struktury zasiewów na korzyść roślin przemysłowych, pszenicy, motylkowych i okopowych roślin pastewnych (kosztem obszaru zasiewów żyta). Przewiduje się wzrost produkcji zwierzęcej o 66 proc. (w porównaniu z rokiem 1949), co świadczy wyraźnie o przestawianiu naszego rolnictwa z produkcji roślinnej, na hodowlę.

Szybki wzrost produkcji roślinnej będzie osiągnięty przede wszystkim przez wzrost wydajności z jednego hektara, jak również przez zwiększenie obszarów zasiewów dzięki wykorzystaniu na użytki rolne wszystkich gruntów nadających się do tego, i zalesieniu wszystkich nieużytków.

Taki szybki rozwój produkcji rolnej nie byłby możliwy gdyby nasz szybko rozwijający się przemysł nie był w stanie zaopatrzyć naszego rolnictwa w nowoczesne środki produkcji: traktory, maszyny i narzędzia rolnicze, nawozy sztuczne, materiały budowlane itp. Plan 6-letni przewiduje siedmiokrotnie wyższe niż przed wojną zużycia nawozów sztucznych w przeliczeniu na 1 ha ziemi ornej. Wartość maszyn i narzędzi rolniczych dostarczonych rolnictwu w Planie 6-letnim będzie 5-krotnie wyższa od tej ilości, jaką rolnictwo w Polsce przed wojną dysponowało. Zwiększenie ilości traktorów do 60 tys. (dzięki zwiększonej produkcji własnej jak i przywozów) pozwoli na zmechanizowanie dużej części robót polnych.

Bardzo duży nacisk położony został również w Planie 6-letnim na przygotowanie nowych, ludowych kadr fachowców dla potrzeb rolnictwa, agronomów, weterynarzy jak i traktorzystów i mechaników rolnych. Powstanie wiele nowych rolniczych instytutów badawczych, które upowszechnią na wsi ostatnie zdobycze techniki i nauki rolniczej.

W ramach planowej gospodarki nie grozi „klęska urodzaju" i każdy wzrost produkcji rolnej wypracowany zwiększonym wysiłkiem rolnika przynosić mu będzie zwiększone dochody. Ze względu na znaczny odpływ ludności rolniczej do zawodów nierolniczych w okresie Planu 6-letniego przy tak szybkim wzroście produkcji rolnej, o którym mówiliśmy wyżej, wartość produkcji rolnej w przeliczeniu na głowę ludności rolniczej przekroczy prawie dwa i pół razy stan z roku 1938.

Stworzenie warunków dla szybkiej rozbudowy gospodarstwa narodowego i usunięcia w ten sposób naszego zacofania odziedziczonego po rządach kapitalistów i obszarników oraz jak najszybszy rozwój oświaty i kultury ludności pracującej w mieście i na wsi jest celem planowania gospodarczego w Polsce.

Dlaczego brak ubrań roboczych?

Robotnicy, zatrudnieni w Zduńsko - Wolskich Zakładach Bawełnianych nie otrzymali dotąd ubrań roboczych, a przecież brak ich naraża robotników na niszczenie własnego przyodziewku. Kierownik socjalny naszych zakładów oświadczył, że zamówienie na ubrania robocze złożył już dawno w CZPB — dział socjalny, lecz, jak dotąd, nie otrzymał.

Wydaje się, że dział socjalny CZPB w Łodzi winien co rychlej przyśpieszyć sprawę wydania ubrań roboczych.

E. Michalak
korespondent PZPB